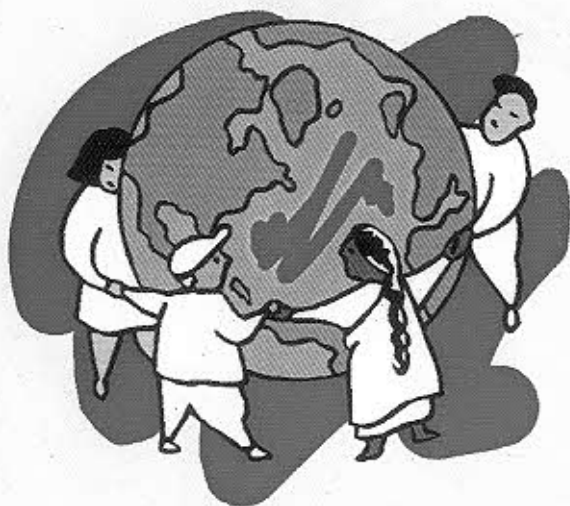


உலகமயமாக்கல் சூழலில் நல்வாழ்வு



மக்கள் நல்வாழ்வு சபை நோக்கி நூல்

1

**உலகமயமாக்கல் சூழலில்
மக்கள் நல்வாழ்வு**

வெளியீடு:

**மக்கள் நல்வாழ்வு சபை
தமிழ்நாடு ஒருங்கிணைப்புக் குழு**



மக்கள் நல்வாழ்வு சபை நோக்கி நூல்-1

உலகமயமாக்கல் சூழலில் மக்கள் நல்வாழ்வு

முதற் பதிப்பு : ஜூலை 2000

மக்கள் நல்வாழ்வு சபையின் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு குழு வெளியிட்ட What Globalisation does to People's Health என்கிற ஆங்கில புத்தகத்தின் தமிழாக்கம் தமிழ்நாடு ஒருங்கிணைப்புக் குழுவால் வெளியிடப்படுகிறது.

படங்கள் : ஆர். குமரகுருபரன்
லேசர் அச்சு : ஆதல் கிராபிக், சென்னை - 600 0014.
அச்சு : மணிஆப்செட், சென்னை-600 005.



6. தாயார் சாகிப் 2வது சந்து, சென்னை- 600 002.

தேசிய ஒருங்கிணைப்புக் குழுவிலுள்ள அமைப்புகள்

1. அனைத்திந்திய மக்கள் அறிவியல் இயக்கங்களின் கூட்டமைப்பு (AIPSN)
2. பாரத் ஞான் விஞ்ஞான் சமிதி (BGVS)
3. தேசிய மக்கள் இயக்கங்களின் கூட்டமைப்பு (NAPM)
4. சிறு குழந்தைகள் பராமரிப்பு சேவைக்கான கூட்டமைப்பு (FORCES)
5. மருத்துவ நண்பர்கள் குழாம் (MFC)
6. ஆல் இந்தியா டிரக் ஆக்ஷன் நெட்வர்க் (AIDAN)
7. மக்கள் ஆரோக்கியத்துக்கான விழிப்புணர்வு, ஆய்வு மற்றும் செயல்பாடு (SOCHARA)
8. இந்திய மருந்து விற்பனைப் பிரதிநிதிகள் சங்கம் (FMRAI)
9. கத்தோலிக்க நல்வாழ்வு மையம் (CHAI)
10. கிறிஸ்டியன் மெடிக்கல் அசோசியேஷன் (CMAI)
11. ராம்கிருஷ்ணா மிஷன்
12. இந்திய நலக் குழுமம் (VHAI)
13. ஆசியன் கம்யூனிட்டி ஹெல்த் நெட்வர்க் (ACHAN)
14. அனைத்திந்திய ஜனநாயக மாதர் சங்கம் (AIDWA)
15. இந்திய மாதர் தேசிய சம்மேளனம் (NFIW)
16. தேசிய பெண்கள் அமைப்புகளின் கூட்டணி (NAWO)
17. பெண்கள் கூட்டுத் திட்டம் (JWP)
18. அனைத்திந்திய பெண்கள் மாநாடு (AIWC)

நல்வாழ்வு கொள்கையில் அக்கறையுள்ள ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அமைப்புகள் மக்கள் நல்வாழ்வு சபையின் பிரச்சாரத்தில் இணைந்து செயல்படுகின்றன.

தமிழ்நாடு ஒருங்கிணைப்புக் குழுவிலுள்ள அமைப்புகள்

1. அனைத்திந்திய ஜனநாயக மாதர் சங்கம் (தமிழ்நாடு) (AIDWA)
2. அனைத்திந்திய சர்வ சேவா பண்ணைகளின் சங்கம் (ASSEFA)
3. பெண்களின் கருக் கலைப்புக் எதிரான பிரச்சாரம் (CASSA)
4. தமிழ்நாடு கத்தோலிக்க நல்வாழ்வு மையம் (CHAI)
5. இந்திய கிறிஸ்துவ மருத்துவ மையம் (CMAI)
6. க்ரை (CRY)
7. பிரஜை நுகர்வோர் குடிமை நடவடிக்கைக் குழு (CAG)
8. தாஹன் ஃபவுண்டேஷன் (DHAN Foundation)
9. தமிழ்நாடு நுகர்வோர் அமைப்புகளின் கூட்டணி (FEDCOT)
10. கிராமபுற ஆரோக்கியம் மற்றும் குடும்ப நலனுக்கான காந்திகிராம் நிறுவனம்
11. இந்திய குழந்தைகள் நலச் சங்கம் (ICCW)
12. மதுரை பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் கூட்டணி (MUTA)
13. நலவொளி இயக்கம்.
14. மக்கள் இயக்கங்களின் தேசிய கூட்டணி (NAPM)
15. இந்திய மாதர் தேசிய சம்மேளனம் (NFIW)
16. பெண்ணுரிமை இயக்கம்
17. பாண்டிச்சேரி அறிவியல் இயக்கம் (PSF)
18. பிரிப்பேர் (Prepare)
19. ஸ்கோப் (SCOPE)
20. சாம் (SAM)
21. லிஸ்டர்ஸ் - டாக்டர்ஸ் பாரம் ஆப் இந்தியா (SDFI)
22. சோக்கோ டிரஸ்ட் (Soco Trust)
23. தமிழ்நாடு சிறு குழந்தைகள் பராமரிப்பு சேவைக்கான கூட்டமைப்பு (TN-FORCES)
24. தமிழ்நாடு நல்வாழ்வு வளர்ச்சிக்கான அமைப்பு (TNHDF)
25. தமிழ்நாடு மருந்து விற்பனைப் பிரதிநிதிகள் சங்கம் (TNMSRA)
26. தமிழ்நாடு பெண்கள் எழுச்சி மையம்
27. தமிழ்நாடு ஆரம்பக் கல மேம்பாட்டு பிரச்சாரம் (TanPIC)
28. தமிழ்நாடு சமூக நலப்பணி மையம் (TASSOS)
29. தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கம் (TNSF)
30. தமிழ்நாடு தன்னார்வ நலக் குழுமம் (TNVHA)
31. தன்னார்வ சுகாதார நிலையம் (VHS)
32. தமிழக பெண்கள் ஒருங்கிணைப்புக் குழு (Women's Collective)

மக்கள் நல்வாழ்வு சபையின் நோக்கம் என்ன?

மருத்துவ உலகில் வியத்தகு முன்னேற்றங்கள் பல ஏற்பட்டுள்ளன. மனிதனின் சராசரி ஆயுட்காலம் அதிகரித்துள்ளது. ஆயினும் மக்களுக்கு மருத்துவ வசதி கிடைப்பதில் உலக அளவில் தற்போது நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது.

ஏழை - பணக்காரர் இடையிலான ஏற்ற-தாழ்வு அதிகரித்துக் கொண்டு செல்வதும், ஏழை நாடுகளுக்கும் பணக்கார நாடுகளுக்கும் இடையே இடைவெளி கூடிக் கொண்டு செல்வதும் தான் இதற்குக் காரணங்கள். மக்களுக்கு ஓரளவு கிடைத்திருந்த சுகாதார (மருத்துவ) வசதிகளையும் கூட பெருகிவரும் வறுமை அரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. எச்.ஐ.வி, வைரஸின் தாக்குதல், அதனால் ஏற்படும் எய்ட்ஸ் நோய், மற்றும் அது தொடர்பான பிரச்சினைகளாலும் மக்கள் நல்வாழ்வுத் தரம் சரிந்து கொண்டு செல்கிறது.

வருவாய் ஏற்ற-தாழ்வு மட்டுமல்லாமல், சமூக சேவை வசதிகள் கருங்கிக் கொண்டு செல்வது, இனரீதியிலும் ஆண்-பெண் பால் ரீதியிலும் பாரபட்சம் காட்டப்படுவது ஆகிய காரணங்களாலும் நல்வாழ்வுத் தரம் சரிகிறது. தெற்காசியா, ஆப்பிரிக்காவின் சுகாதாரப் பகுதி, லத்தீன் அமெரிக்கா, மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பா ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள நாடுகளில் வாழும் ஏழை எளிய மக்களும் பூர்வ குடிகளும் தான் பெரும் பாதிப்புக்கு ஆளாகின்றனர். மருத்துவ வசதி கிடைக்காமையால் அவர்களிடையே இறப்பு விகிதம் அதிகரித்துள்ளதை ஆய்வறிக்கைகள் காட்டுகின்றன. வளர்ந்த நாடுகளின் பாரம்பரிய மருத்துவ அறிவு மற்றும் சிகிச்சை முறைகளும் சமூக அமைப்பு முறைகளும் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியுள்ளன.

உலகப் பொருளாதார அமைப்பு முறையைச் சீரழித்ததன் விளைவாகத்தான் மேற்சொன்ன கேடுகள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. பொருளாதார உலகமயமாக்கல் காரணமாக ஏழை நாடுகளின் கடன் சுமை மேலும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கிறது. பணக்கார நாடுகளுக்கு சாதகமான மற்றும் ஏழை நாடுகளுக்குப் பாதகமான உலக வர்த்தக நடைமுறைகள் திணிக்கப்படுகின்றன. இவற்றால் உலகப் பொருளாதார அமைப்பு முறைக்கு

மேலும் சீரழிவு ஏற்பட்டுள்ளது. அதோடு, நல்வாழ்வுத் துறையில், ஆரம்ப சுகாதாரப் பாராமரிப்புத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் ஏற்பட்ட தோல்வியும் உலக மக்களின் மருத்துவ வசதிப் பிரச்சினையை மேலும் நெருக்கடிக்கு உள்ளாக்கிவிட்டது.

1. மக்கள் நல்வாழ்வில் தேசிய இலக்கை அடையத் தவறியது; மருந்துக் கொள்கையைக் கிடப்பில் போட்டது; ஒட்டுமொத்த சமூகக் கொள்கையின் அங்கமாக மக்கள் நல்வாழ்வைப் பார்க்கத் தவறியது.

2. சமுதாயத்தின் பல்வேறு துறைகளுடன் மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை பின்னிப் பிணைந்துள்ளதை அரசு காணத் தவறியமை; அனைத்துத் துறைகளிலும் மக்கள் நல்வாழ்வுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கத் தவறியமை.

3. நல்வாழ்வுத் திட்டங்களில் உண்மையான ஈடுபாட்டுடன் மக்கள் சமுதாயத்தைப் பங்கேற்கச் செய்வதில் ஏற்பட்ட தோல்வி.

4. மருத்துவ சேவைத் துறையில் தனியாரை அனுமதித்தது; அதனால் ஏற்பட்ட ஏற்ற-தாழ்வு மற்றும் மருத்துவ சேவையின் அனைத்து நிலைகளிலும் அரசு தன் கடமைகளிலும் பொறுப்பிலும் இருந்து விலகிக் கொண்டமை.

5. மருத்துவ வசதியை வெறும் தொழில் நுட்ப ரீதியிலான வசதியாகப் பார்க்கும் குறுகிய கண்ணோட்டம் ஆகிய குறைபாடுகளாலும் உலக அளவில் மருத்துவ சேவையானது நெருக்கடியில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

மக்கள் நல்வாழ்வு மாநாட்டின் நோக்கம் என்ன?

வட்டார, தேசிய, சர்வதேச அளவில் கொள்கைகள் வகுக்கும்போது, மக்கள் நல்வாழ்வுக்கும் சமத்துவமான வளர்ச்சிக்கும் முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும்; இக்குறிக்கோளை ஆரம்ப சுகாதாரப் பாராமரிப்பு வாயிலாக எட்ட வேண்டும். மக்கள் நல்வாழ்வுப் பிரச்சினைகளுக்கு தொலைநோக்குடன் கூடிய நிரந்தரத் தீர்வு காணப்பட வேண்டும். மேற்கூறிய இலக்குகளை அடைவதே மாநாட்டின் இலட்சியம். இதற்காக மக்கள் நடத்தும் இயக்கங்களுக்கு இம்மாநாடு ஆதரவளிக்கும்.

டாக்கா மாநாட்டை முன்னிட்டு, பல நாடுகளில் மக்கள் நல்வாழ்வை முன்னிறுத்திப் பல பிரச்சார இயக்கங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்தியாவிலும் பல்வேறு தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் அவற்றின் கூட்டமைப்புகள், மக்கள் இயக்கங்களுடன் சேர்ந்து பிரச்சார இயக்கங்களை நடத்துகின்றன. இந்திய அரசின் தாராளமயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கல் பொருளாதாரச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளால் நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு

ஏற்பட்டுள்ள கேடுகள் குறித்து அவை பிரச்சாரம் செய்ய உள்ளன. மக்கள் நல்வாழ்வுக் கொள்கை குறித்த விவாதத்தில் சாமானிய மக்களையும் ஈடுபடுத்துவது; உடனடியாக அனைத்து மக்களுக்கும் நல்வாழ்வை உறுதி செய்ய நடவடிக்கையில் இறங்குமாறு அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்திப்பது; இதற்கு மக்களின் கருத்தைத் திரட்டுவது ஆகியன இப்பிரச்சாரத்தின் நோக்கங்கள். அதோடு, மக்களின் உடனடிப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண ஏழை மக்களை பல்வேறு இயக்கங்கள் மூலம் அணிதிரட்டுவது. அடிப்படையில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வலுவான மக்கள் இயக்கத்தைக் கட்டியமைப்பது ஆகியவையும் மேற்கூறிய தேசியப் பிரச்சாரத்தின் நோக்கங்களாகும்.

இந்தியப் பிரச்சாரத்தின் ஆறு அம்சங்கள்

'மக்கள் கையில் அவர்களது நல்வாழ்வு என்ற இலக்கை அடைய செய்ய வேண்டியவை'

1. பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்க்கையைச் சீரழிக்கும் புதிய பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம் மற்றும் உலகமயமாக்கல் கொள்கையை நாட்டை விட்டு விரட்டுவது.

2. சுகாதார சேவைத் திட்டமிடலைப் பரவலாக்குதல்; ஜனநாயகப்படுத்துதல்; அத்திட்டங்களைச் செயல்படுத்தத் தேவையான நிதி ஒதுக்கீட்டை உறுதி செய்தல்.

3. மக்களை மையப்படுத்திய நல்வாழ்வுத் திட்டங்கள்; அவற்றின் செயல்பாட்டில் அவர்களது பங்கேற்பை உறுதி செய்தல்.

4. திட்டமிடுதலைப் பரவலாக்குதல் மூலமும் பொருத்தமான தொழில்நுட்பங்கள் மூலமும் அனைத்து மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுதல்.

5. மருத்துவ சேவையை கட்டுப்பாடற்ற, நெறியற்ற முறையில் வணிக மயமாக்குவதைக் கட்டுப்படுத்துதல்; அறிவுபூர்வமான, நெறி சார்ந்த, திறமையான மருத்துவ சேவையை ஊக்குவித்தல்.

6. ஏழை எளியோரின் அமைப்புகளை உருவாக்கவும், சமுதாயத்தில் நிலவும் ஏற்ற-தாழ்வுகளைக் குறைக்கவும் மக்களின் செயல்திறனை வளர்க்கவும் பாடுபடுவதற்காக மக்கள் இயக்கங்களையும் தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்களையும் ஒரணியில் திரட்டுதல்.

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம் - 1	
உலகமயமாக்கல் சூழலில் மக்கள் நல்வாழ்வு	9
அத்தியாயம் - 2	
கலைச் சொற்களைப் புரிந்து கொள்ளுதல்	30
அத்தியாயம் - 3	
ஒவ்வோர் இந்தியரும் இந்தியாவில் ஆரோக்கியத்திற்கான நிதி ஒழுங்குகள் குறித்துத் தெரிந்து கொண்டே தீர வேண்டியவை!	35
அத்தியாயம் - 4	
மருந்து உற்பத்தித் தொழில்	45
அத்தியாயம் - 5	
உலகமயமாக்கலும் உணவுப்பாதுகாப்பும்	53

அத்தியாயம் - 1 உலகமயமாக்கல் சூழலில் மக்கள் நல்வாழ்வு



பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஐரோப்பாவின் கடற்கரையில் ஒரு கடற் கொள்ளைக்காரன் வாழ்ந்து வந்தான். இந்தியாவை அடைய கடல் மார்க்கத்தை கண்டுபிடித்தான். இதுவே உலக வரலாற்றில் ஒரு சோகமான அத்தியாயத்தின் துவக்கம். அதுமுதல் மேற்கத்திய நாடுகள் ஆசியாவையும் ஆப்பிரிக்காவையும் அமெரிக்காவையும் கொள்ளையடிக்கத் தொடங்கின.



ஒரு வால்சுகோடகாமா இந்தியாவிற்கான பாதையைக் கண்டுபிடித்ததனால் மட்டும் அடிமைநாடுகளின் உருவாக்கம் நடைபெறவில்லை. ஐரோப்பாவிற்குள் ஏற்பட்டு



வந்த மிகப்பெருமளவிலான பொருளாதார மாற்றங்களின் விளைவாக அது நடைபெற்றது. முதலாளித்துவம் (இதனை திருப்தியே அடையாத லாபவெறி என்றும் கூறலாம்) தான் அந்த கடல் வழிகளைக் கண்டறியவும், அடிமைநாடுகளை உருவாக்கவும் தூண்டியது.

இந்தியா 250 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இங்கிலாந்து நாட்டினால் அடிமைப் படுத்தப்பட்டது. தனிப்பட்ட சொத்து சேர்க்கும் ஆசைதான். மேலைநாடுகளின் நோக்கமாய் இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. 250 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட தொழில்புரட்சியினால் அடிமை

நாடுகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. நீராவிச் சுப்பல்களையும் ஆயுதங்களையும் புதிய தொழிற்சாலைகள் உற்பத்தி செய்தன. அவை வளர்ந்த நாடுகளுக்கு ஆக்கிரமிப்பை மிகவும் எளிதாக்கவும். இரத்தமயமாகவும் மாற்றி அமைத்தன.

உலகம் தழுவிய முதலாளித்துவ பொருளாதாரமாக விரிவு பெற்றுள்ளதை விளக்கும் சொல்லாக "உலக மயம்" என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுவதை இன்று நாம் கேட்கிறோம். இந்தியாவில் பெப்சி, கொக்கோ கோலா, மேலைநாட்டு தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்புகள் மற்றும் திரைப்படங்கள். னைக் போன்ற அந்நிய காலனி வகைகள் போன்றவை இன்று சர்வ சாதாரணம். உலகச் சந்தை பொருளாதாரத்திற்கு இந்தியா தன் கதவுகளை இன்னும் அகலமாகத் திறக்கின்றது. ஆனால் கடந்த 500 ஆண்டு கால வரலாறு காட்டும் பாடம் என்னவென்றால், ஏகாதிபத்தியம் என அறியப்படும்

முதலாளித்துவ சுரண்டலின் வடிவம் தொடர்ந்து வருவதைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல்லே "உலக மயமாக்கல்" என்பதாகும். அது உலகின் ஏழை மக்களிடையே தவறான நம்பிக்கையை திட்டமிட்டு தூண்டிவிடக்கூடிய ஒரு சொல்லாகும். அதாவது, வட அமெரிக்கா, ஐரோப்பா ஐப்பான் போன்ற நாடுகளிலுள்ள செல்வந்தர்களுக்கு நிகரான வாழ்க்கைத்தரத்தை இந்த பொருளாதார நடவடிக்கைகள் நாமும் பெறலாம் என்கிற தவறான நம்பிக்கையளிக்கும் சொல். இந்த பொய்யான கனவுக் காட்சியை விற்பனைசெய்து கொண்டிருக்கும்போதே ஏழை நாடுகளின் செல்வங்களை சுரண்டக் கூடிய ஒரு புதிய தாக்குதலையும் தொடுக்கிறார்கள்.

கட்டுப்பாடற்ற சந்தை! அரசின் கட்டுப்பாடுகள் ஏதும் கூடாது! ஏழைகளுக்கு உதவாதே! அவர்களை சந்தையிடும் விட்டுவிடு! மாறாக அந்தப்பணத்தை கொண்டு நாங்கள் மேலும் சம்பாதிக்கும் வகையில் எங்களுக்கு உதவிசெய்! இதுதான் வளர்ச்சி.

உலக மயமாக்கல் என்ற பெயரில் ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா மற்றும் ஐப்பான் போன்ற நாடுகள் ஏனைய நாட்டின் அரசுகளை கசாதாரம் மற்றும் உடல் நலத்திற்கான செலவுகளைக் குறைக்க கோருகின்றன. கல்வி மற்றும் உணவுக்கான மாலியங்களை வெட்ட சொல்லுகின்றன. ஆனால் அதே சமயம் பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு குறைந்த வரியும், குறைந்த விவசாய மின் சாரமும் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்கின்றன. கட்டுப்பாடற்ற சந்தை, உண்மையில் எல்லோருக்கும் சம வாய்ப்பளிக்கும் சந்தையல்ல. அது ஏழைகளை சுரண்டி பணக்காரனுக்கு சாதகமாக சொத்துக்களைக் குவிப்பதற்கு ஒரு வழிமுறையாகும்.



நாடுகளிடையே ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரித்துள்ளது. கடந்த 10 ஆண்டுகளில் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் வருமானம், வளங்கள் மற்றும் சொத்து குவிப்புதான் அதிகமாகியுள்ளது. ஏழை பணக்கார வருமான இடைவெளி அதிகரித்துள்ளது. உங்களுக்குத் தெரியுமா? அதிக வருமானமுள்ள 20% நாடுகளுக்கும், அடிமட்ட ஏழை 20% நாடுகளுக்கும் என்ன வருமான வித்தியாசம் என்று- 1960ல் 30க்கு 1ஆக இருந்தது. 1990ல் 60க்கு 1ஆக மாறியது. 1997க்குள் 74க்கு 1ஆக பெருகியது. 1996ல் உலக தொழிலாளர்களின் வருமானம் 3% உயர்ந்தது. ஆனால் அதேநேரத்தில் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் தலைவர்களின் வருமானமானது 67% ஆக வளர்ந்தது. இருப்பதிலேயே மிகப்பெரிய 5 பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் இந்தியாபாகிஸ்தான் மற்றும் பங்களாதேஷ் ஆகிய நாடுகளிலுள்ள ஒட்டுமொத்த மக்களின் வருமானத்தை விட அதிகமாக ஒரு வருடத்தில் சம்பாதித்துள்ளன.

1990 ன் இறுதியில்

உலக அளவில் 20% மேல்தட்டு மக்கள் உலக உற்பத்தியில் 86% நுகர்கின்றனர்.	உலக அளவில் 20% அடித்தட்டு மக்கள் உலக உற்பத்தியில் 1% நுகர்கின்றனர்
உலக ஏற்றுமதிச் சந்தையில் 82% வைத்துள்ளனர்.	உலக ஏற்றுமதிச் சந்தையில் 1% மட்டுமே கொண்டவர்கள்.
பன்னாட்டு நேரடி முதலீட்டில் 68% பங்கு அவர்களுக்குரியது.	முதலீட்டில் 1% தான் அவர்களிடம் உள்ளது.
தொலைபேசி தொடர்பில் 74% அவர்களுக்குரியது.	தொலைபேசி தொடர்பில் 1.5% தான் அவர்களிடம் உள்ளது.

உலக மயமாக்கலானது நாடுகளிடையும் மக்களிடையும் இத்தகைய சமனற்ற உறவை நியாயப்படுத்துகிறது.



ஆனால் எவ்வாறு இந்த உலக மயமாக்கல் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது?

உலகமயமாக்கலின் உருவாக்கம்

முதலாளித்துவத்தின் பொற்காலம்

1945லிருந்து 1970 வரை முதலாளித்துவத்தின் பொற்காலமாக கூறப்படுகின்றது. இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாக அமெரிக்கா ஒரு தொழில் வளர்ச்சி யடைந்த

நாடாகியது. போரினால் சேதமடைந்த மேற்கு ஐரோப்பா மற்றும் ஐப்பான் ஆகிய நாடுகளை புனரமைத்து வளர்க்க அமெரிக்கா பெரிதும் உதவியது. தென் கொரியா, சிங்கப்பூர், தாய்வான் மற்றும் இதர கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் தொழில் வளர்ச்சி அடைய உதவியது. சோசலிசம் பரவலாக வளர்வதை தடுக்க இதை செய்தது. இதே காலத்தில் இந்தியாவைப் போன்ற பல நாடுகள் சில நூற்றாண்டுக்கால காலணியாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலைப் பெற்றன. அதில் பல நாடுகள் தொழில் வளர்ச்சியடைந்தன.



இந்த நாடுகளின் அரசியல் பொருளாதார நிலைமை களும் மேன்மையடைந்தது. பெரு வாரியான

காலனியாதிக்க நாடுகள் இதில் முன்னாள் சோவியத் யூனியன் மற்றும் இதர கிழக்கு ஐரோப்பிய சோசலிச நாடுகளின் உதவியை பயன்படுத்திக் கொண்டன. இந்நாடுகளில் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா மற்றும் ஐப்பான் ஆகிய நாடுகளின் உதவி இக்காலத்தில் குறைந்துக் காணப்பட்டது.

முதலாளித்துவம் காப்பாற்றும் - கேளுங்கள், கேளுங்கள் முதலாளித்துவம் தன் போக்கை மாற்றிக் கொண்டது.

வளர்ந்த நாடுகளில் நெருக்கடியும் - மூலதனக் குவிப்பும்.

1973ல் பெட்ரோல் உற்பத்தி செய்யும் வளைகுடா நாடுகள் அதன் விலையை ஏற்றியதன் விளைவாக முதலாளித்துவ நாடுகள் பல சிக்கலுக்குள்ளாயின. இதையொட்டி ஐப்பானைத் தவிர ஏனைய வளர்ந்த நாடுகள் பொருளாதாரச் சரிவைச் சந்தித்தன.

அதே சமயம் மற்றொரு சம்பவமும் நடந்தது. ஒரு சிவரிடையே முன்னெப்போதுமில்லாத அளவு செல்வம் குவிந்தது. பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு சொந்தமும், மூலதனமும் குவிந்து வந்ததே இதன் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று. இப்பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி

யானது எந்த அளவிற்கு சென்றது என்றால் இவைகளின் மொத்த மதிப்பு சில நாடுகளின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரத்தின் அளவைவிட அதிகமாக இருந்தது. உதாரணமாக தாய்லாந்தின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியானது 15,400 கோடி டாலராகவும் நார்வே நாட்டின் உற்பத்தி 15,310 கோடி டாலராகவும் இருந்தபோது ஜெனரல் மோட்டர்சின் மொத்த விற்பனை 16,400 கோடியாக இருந்தது. மெக்ரோ சாப்ட் மொத்த மதிப்பு 50,700 கோடி டாலர் அதாவது ரூ. 21,92,267 கோடி. இது இந்தியாவில் உள்ள உள்நாட்டு உற்பத்தி அளவான ரூ. 17,70,000 கோடியை விட அதிகம்.



என்ன? மெக்ரோ சாப்ட் இந்திய நாட்டைவிட பணக்கார நிறுவனமா?

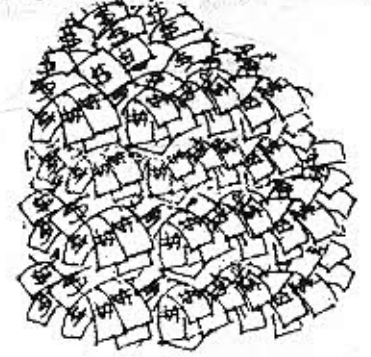
நாளடைவில் சிறு நிறுவனங்களை விழுங்குவதாலும் மற்ற நிறுவனங்களுடன் இணைவதாலும் இந்த பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் பூதாகரமான நிறுவனங்களாகவும், சக்தியுடையவாகவும் உலகளவில் ஆயின. இவ்வகையில் மூலதன குவிப்பு ஏற்பட்டது.

பெட்ரோல் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகள் தங்களின் அபரிமிதமான லாபத்தை மேற்கத்திய வங்கிகளில் டெபாசிட் செய்தன. இது வேறொரு வழியில் மூலதன குவிப்புக்கு வழிவகுத்தது. இந்த வங்கிகள் தங்களிடம் உள்ள இந்த பணத்தை முதலீடு செய்ய வழிகளை தேடிக்கொண்டிருந்தன.

இந்தப் பணக்குவியலை என்ன செய்வது? இதுதான் என் பிரச்சினை.



நீதான் (முதலாளித்துவம்) எனக்கு பிரச்சினை.



பல வளரும் நாடுகளில் ஊழல் பேர்வழி அதிகாரிகளும், சர்வாதிகார அதிகாரிகளும் போதைமருந்து போதைப்பொருள் கடத்தலின் மூலம் சட்டபூர்வமற்ற முறைகளின் மூலம் வருமானத்தை பெருக்கிக் கொண்டன. அந்நாடுகளின் செல்வத்தை மார்்கோஸ் மெய்யூட்டோ போன்ற சர்வாதிகாரிகளின் கரண்டல் மேற்கைய நாடு வங்கிகளுக்குச் சாதகமாக அளமந்தது. இது மூலதனக் குவிப்பிற்கான மூன்றாவது வழிமுறையாகும்.

உலகமயமாக்கலின் உண்மை முகம்

மேற்கூறிய சில முக்கிய காரணங்களால் மூலதனக் குவிப்பு ஏற்பட்டது. இவ்வளவு மூலதனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய அளவிற்கு வளர்ந்த நாடுகளின் தொழில்களாலும், அவற்றைச் சார்ந்த மற்ற துறைகளாலும் முடியவில்லை. ஏனென்றால் அங்கு பொருளாதார தேக்கம் நிலவியது.



இச்சூழ்நிலை உலகமயமாக்கலுக்கு வித்திட்டது. ஒருபுறம் கடனாக, வளரும் நாடுகளுக்கு முதலீட்டைத் தரவும், மறுபுறம் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் வளரும் நாடுகளில் தாங்கள் தயாரித்து வைத்த பொருட்களை விற்கவும் சந்தைகளை தேட ஆரம்பித்தன.

இந்த சுரண்டலுக்குப் பெயர் உலகமயமாக்கல்.



அடிப்படையில் உலகமயமாக்கல் மேற்கத்திய பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் பலவந்தமான வளரும் நாடுகளின் சந்தைகளை திறந்துவிடவும், அவற்றின் முதலீடானது தங்கு தடையின்றி நுழைவதற்கும் இட்டுச் சென்றது.

ஒரு யதார்த்தமான உண்மை என்னவெனில் உலகமயமாக்கத்தால் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் பூதாகரமான வளர்ச்சியைக் கண்டன. முதலாளித்துவம் ஒரு நாட்டை நாடு என்று பார்க்கவில்லை. அதை ஒரு சந்தையாகப் பார்க்கின்றது. அதுவும் இந்தியா சீனா போன்ற நாடுகளின் சந்தைகளை இதுவரை முழுமையாக பயன்படுத்தவில்லை. காலனி அணியாத 200கோடி மக்கள் பாட்டா, நைக், ரீபோக், போன்ற நிறுவனங்களுக்குச் சந்தையாகக் கிடைக்கலாம். அதில் 10% மக்கள் இவைகளின் பொருட்களை வாங்கினாலே 20கோடி ஐத காலனிகளை விற்க முடியும். இது மேற்கு ஐரோப்பாவின் மொத்த சந்தைக்கு சமமாகும்.

வளர்ந்த நாடுகள் தங்களின் மந்த பொருளாதார நிலையிலிருந்து மீள். தங்கள் எல்லைகளைக் கடந்து இந்தியா போன்ற நாடுகளின் சந்தைகளை பிடிக்க முயலுகின்றன. இந்நாடுகளின் பெரும்பான்மை மக்கள் வறுமையில் உள்ளனர் என்பது குறித்து அலை கவலைப்படுவதில்லை.

சர்வதேச நிதி நிறுவனம் (ஐ.எம்.எப்) மற்றும் உலகவங்கிகளின் சாகசங்கள்

இவ்விரு நிறுவனங்களும் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப்பின் மேற்கத்திய முதலாளித்துவ நாடுகளால் நிறுவப்பட்டன. இந்த இரு நிறுவனங்களும் கடந்த 50 ஆண்டுகளாகவே மூன்றாம் உலக நாடுகளின் பொருளாதாரத்துறையில் ஊடுருவ இடையறாமல் முயற்சித்து வந்துள்ளன.

ஒன்று நான் (உலகவங்கி) மற்றொன்று ஐ.எம்.எப் (சர்வதேச நிதியம்). மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு யார் அதிக லாபம் கொண்டு செல்கிறோம் என்பதே எங்களிடம் உள்ள போட்டி.



உலக வங்கியும், சர்வதேச நிதி நிறுவனமும்

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் கடன் பிரச்சனையில் தலையிடும் உரிமை கடந்த 50 ஆண்டுகளாக இவர்களுக்கு மட்டுமே உள்ளது. 1947 முதல் உலக வங்கி ஒவ்வொரு வருடமும் லாபம் சம்பாதித்துள்ளது. 1980 முதல் 92வரை இதன் வருமானம் 173% உயர்ந்துள்ளது. அதாவது 106 கோடி டாலராகும். உலக வங்கியில் குவிந்த வருமானம் மட்டும் 1400 கோடி டாலராகும். இந்த இரு நிறுவனங்களும் ஜனநாயகமற்ற அமைப்புக்களாகும். வாக்கெடுப்பு என்பது ஒரு நாட்டுக்கு ஒரு வாக்கு என்ற அடிப்படையில் இவ்வமைல் முதலீட்டுத் தொகையின் அடிப்படையில் உள்ளது. சர்வதேச நிதியத்தில் 150 மேற்பட்ட நாடுகள் உறுப்பினர்களாக இருந்தாலும், அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ஜெர்மனி, ஜப்பான், பிரான்சு மற்றும் சவுதி அரேபியா ஆகிய 5 நாடுகள் 44% வாக்குகளைக் கொண்டுள்ளன. 19% வாக்குகளை அமெரிக்கா மட்டுமே வைத்துள்ளது. உலக வங்கியிலே 24 மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு மூன்றில் இரு பங்கு வாக்குகள் உண்டு. இது பணக்கார நாடுகளின் பலத்தை காட்டுகின்றது.

1973ல் பெட்ரோல் விலையேற்றத்தால் மூன்றாம் உலக நாடுகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. மேலும் நேர்மையற்ற வர்த்தக முறையில் 1970லிருந்து பல பொருளாதார சிக்கல்களை அவர்கள் எதிர்க்க வேண்டியதாயிற்று. இந்த வளரும் நாடுகள் தங்களின் கனிமங்களையும், கச்சாப் பொருட்களையும், விலையுயர் பொருட்கள் ஆகியவற்றை ஏற்றுமதி செய்யும் போது உலக சந்தையில் வளரும் நாடுகள் நிர்ணயிக்கும் விலைக்கு விற்க நேரிடுகிறது. வளரும் நாடுகள் விற்பனை செய்யும் பொருட்களின் விலை கடந்த சில வருடங்களாக குறைந்து வருகின்றது. ஆனால் வளர்ந்த நாடுகள் விற்கும் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களின் விலை கூடிக்கொண்டே செல்கின்றது. இத்தகைய இருமுனை தாக்குதலால் வளரும் நாடுகள் மேலும் அதிக அளவில் கடன் வாங்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன. மேற்கத்திய வங்கிகள் பெட்ரோல் வியாபாரம் மூலம் அடித்த கொள்ளையை வட்டிக்கு விட தயாராக இருந்தன.



உலக பொருளாதாரம் சரிவிற்குள்ளாகி பெரும் நெருக்கடி தோன்றியதையொட்டி, 1980களில் இந்த வங்கிகள் வட்டியைக் கடுமையாக உயர்த்தின. இதன் விளைவாக வளரும் நாடுகள் தாங்கள் வாங்கிய கடனுக்கு அதிகவட்டி கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. எனவே கடன்கமை. மேலும் அதிகமாகியுள்ளது.

கடன் புதை குழியில் விழுவதற்கு வர்த்தக பற்றாக்குறை வளர்ச்சி திட்டங்களின் தோல்வி, லஞ்சம், நிர்வாகச் சீர்கேடு ஆகிய பல காரணங்களும் உண்டு.



மேலும், கடனைத் திரும்பச் செலுத்த புதிய கடன் "உதவிகள்" கொடுக்கப்பட்டன எனவே கடன் வலை சுழற்சியில் சிக்கி இது வழிவகுத்தது. அதாவது ஏழை நாடுகள் அவற்றின் தேசிய உற்பத்தியிலிருந்து மிகக் கணிசமான தொகையை வட்டிக்காக அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் அவை கடன்கமையில் மூழ்கியிருப்பதால் பொருளாதார ரீதியாக தங்களின் முன்னாள் காலனியாதிக்க சக்திகளையே சார்ந்திருக்கின்றன.

மறுபடி எங்கும் காலனி யாதிக்கம் வேண்டவே வேண்டாம்!



மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மொத்த கடன் தோராயமாக 1 லட்சத்து 3 கோடி டாலராக உள்ளது என கூறப்படுகின்றது. இது இந்நாடுகளின் ஒட்டுமொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 44% ஆகும். 1980 - 90 இறுதிகளில் தாமதமாகவே இந்தியா கடனாளியாகியது. மற்ற நாடுகளோடு ஒப்பிட்டால் சர்வதேச நிதியம், உலகவங்கி மற்றும் இதர நிறுவனங்களுக்கு இந்தியா கொடுக்க வேண்டியது ரூ. 4 லட்சம் கோடியாகும். அதாவது இன்று பிறக்கும் குழந்தைகூட ரூ4000க்கு கடனாளியாகவே பிறக்கிறது என்று அர்த்தம்.

இத்தகைய பெருமளவு கடன்களால் ஏழைநாடுகளின் மூலதன வளத்தை வடக்கத்திய வளர்ந்த நாடுகள் பெருமளவு கொள்ளையடித்தன. 1985ன் கணக்கின்படி அக்கொள்ளையின் மதிப்பு 5000கோடி டாலராகும். 1990ல் இதுவே 15,600 கோடி டாலராக உயர்ந்தது. உலக வங்கி மற்றும் சர்வதேச நிதியம் கடன் கொடுப்பதும், வளரும் நாடுகள் கடனை வட்டியுடன் திருப்புவதின் விளைவாக முன் எப்போதும் இல்லாத அளவில் வளரும் நாடுகளிலிருந்து செல்வம் வளர்ந்த நாடுகளுக்கு செல்வது அதிகரித்துள்ளது.

இவ்வாறு வளர்ந்த நாடுகள் தங்களது பொருளாதார நெருக்கடிகளை மூன்றாம் உலக நாடுகள் மீது திணித்தன.



பொருளாதார கட்டமைப்பு சீரமைப்பு திட்டங்கள்

கதை இத்துடன் முடிவதில்லை. கடன் சிக்கல் அதிகமாகும்போது வளர்ந்த நாடுகளின் வங்கிகளும் இதர நிதி நிறுவனங்களும் தங்களுக்கு திரும்ப சேர வேண்டிய தொகையை பெறுவதை உறுதிபடுத்த வேண்டியுள்ளது. இதற்காகச் சில கடுமையான நிபந்தனைகளை விதித்தது. அடுத்து கடன் கோரும்போது மேலும் கடுமையான நிபந்தனைகளை விதிக்கப்படுகின்றன.

இவையே பொருளாதார கட்டமைப்பு சீரமைப்பு திட்டங்கள். இவைகளைத் தான் வளரும் நாடுகள் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.



இத்திட்டங்கள் பொருளாதார சீர்திருத்தத்தில் தீர்மானகரமான பங்காற்றுகின்றன. அவை லட்சக்கணக்கான மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பாதிக்கின்றன. மக்கள் நலன் சார்ந்த அரசின் திட்ட செலவுகளை குறைப்பது, தனியார் மயமாக்கல் மற்றும் வர்த்தக தாராளமயமாக்கல் என்பவை ஒரே சமயத்தில் கடனில் சிக்கிய 70 நாடுகளுக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

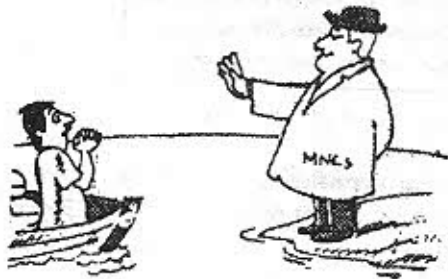
பொருளாதார கட்டமைப்பு கொள்கையின் விளைவுதான் நான். ஊட்டக்குறைவு, குழந்தை இறப்பு, வேலையின்மை, கல்வியின்மை மற்றும் வறுமை ஆகியவைதான் பரவலாக உள்ளன.



யூனீசெப் அமைப்பின் கணக்கின்படி 1988ல் மட்டும் சுமார் 5 லட்சம் குழந்தைகள் இந்த அரசின் திட்ட செலவு குறைப்பினால் மட்டுமே இறந்துள்ளனர்.

இத்தகைய மோசமான சீரமைப்பு திட்டத்தின் மூலம் கடன் வலையில் சிக்கிய நாடுகள் உலகமய பொருளாதாரக் கொள்கைகளுக்கு உட்படுமாறு சர்வதேச நிதியம் மற்றும் உலகவங்கியின் மூலம் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டன. வளர்ந்த நாடுகளின் அரசியல் மற்றும் நிதித்துறையில் வல்லமை பெற்ற சக்திகளுக்கு அந்த நிதி நிறுவனங்கள் பிரதிநிதிகளாக செயல்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இந்த நிதி நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டிற்கிணங்க எவை செயல்படவில்லையோ அந்த நாடுகளுக்கு முதலீதரக் குத்தப்பட்டு, அவர்களுக்கு முதலீடு, தொழில் நுட்பம், ஏற்றுமதி இறக்குமதி ஆதாயங்களும் மறுக்கப்படுகின்றன சீரமைப்பு திட்டம் குறித்த சுருக்கமான விளக்கம்.

1. **அரசு திட்ட செலவை குறைப்பது:** சுகாதாரம், உடல்நலம், கல்வி, மற்றும் விவசாயிகள் மற்றும் ஏழைகளுக்கான செலவினங்களை பெருமளவு குறைப்பது.
2. **தனியார் மயம்:** அரசுக்குச் சொந்தமான பொதுத்துறை தொழில் மற்றும் சேவை நிறுவனங்களை தனியார்மையமாக்குவது. பல நேரங்களில், இவைகளை வாங்குவதே பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் தான். அரசு தொழிலகங்கள் மூடப்படுவதால் பெருமளவு தொழிலாளர்கள் வேலை இழக்கின்றனர். மின்சாரம் மற்றும் போக்குவரத்து சேவைகளின் விலையேறுகிறது.
3. **ரூபாய் மதிப்பை குறைத்தல்:** உலக வங்கி சர்வதேச நிதியத்தின் ஆணைப்படி ரூபாய் மதிப்பு தொடர்ந்து குறைக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனால் நமது ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் விலை உலகச் சந்தையில் குறைந்து நமது ஏற்றுமதி மேலும் அதிகரிக்கும்; டாலர் அதிகமாகக் கிடைக்கும்; கடனை திரும்பச் செலுத்தி விடலாம் என அந்த நிதி நிறுவனங்கள் உபதேசிக்கின்றன. ஆனால் விவசாயிகளும், உள்ளூர் தொழில்களும் அவர்களின் பொருட்களுக்கேற்ற விலை கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகின்றனர். இறக்குமதிச் செலவு அதிகரிக்கிறது.
4. **அதிக ஏற்றுமதி:** நாடு அதிக ஏற்றுமதி செய்யவேண்டும், அப்போதுதான் அதிக அந்நிய செலாவணி கிடைக்கும் கடன் திருப்பமுடியும். வர்த்தக மயமாக்கப்பட்ட விவசாயத்துறை சந்தைக்காகவும் ஏற்றுமதிக்காகவும் உற்பத்தி செய்யுமே தவிர உள்ளூர் மக்களின் உணவுத்தேவை முக்கியமானதல்ல.
5. **திறந்துவிடுதல்:** உள்ளூர் சந்தையை பெய்சி, ஷெல் ஆயில், நைக், நெஸ்லே போன்ற பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு திறந்து விடுதல்.
6. **இறக்குமதி வரி குறைத்தல்:** இதனால் இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் அவர்களின் பொருட்களை மிகச் சலபமாக விற்க முடியும். இறக்குமதியாகும் பொருளின் விலை குறைவாக இருப்பதால் உள்ளூர் பொருட்கள் இப்போட்டியில் தாக்குப்பிடிக்க இயலாமல் நலிவுறும்.



பொருளாதார கட்டமைப்பு சீரமைப்பு கொள்கைகளும், உடல்நலனும்

- i. பொதுமக்களின் நலனுக்காக அரசு செய்யும் செலவினங்களைக் குறைப்பதும், அரசு சுகாதாரத் துறையை சுருக்குவதும்
- ii. அரசு மருத்துவமனைகளில் புதிய சேவைக் கட்டணங்களை உருவாக்கி, ஏழை மக்களுக்கு மருத்துவ வசதி கிடைப்பதை கடினமாக்குவது.
- iii. அரசு மக்களின் உடல்நலத்தில் அக்கரை கொள்வதற்கு பதிலாக இதை தனியாருக்கு தருவது. தனியார் துறையோ நோய்க்கான சிகிச்சையில் மட்டுமே அக்கறை செலுத்தும். இதையொட்டி இந்திய அரசின் செலவு இத்துறையில் கணிசமாக குறைக்கப்பட்டது.
- iv. தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மக்கள் நலத்துறையில் சேவையளிக்க முன்வந்தாலும் சர்வதேச உதவி எத்துறையில் கொடுக்கப்படுகிறதோ அதேதுறையில் ஈடுபடுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றன.

1970களிலேயே வத்தீன்

அமெரிக்கா மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் இந்த பொருளாதார சீர்திருத்தம் அமுல்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இந்த நாடுகளுக்கு அது சேதத்தைக் கொடுத்தது. இருப்பினும் இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இதே திட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இதனால் பணவீக்கம்.



விலைவாசி உயர்வு வேலையில்லாத திண்டாட்டம், விவசாய முறை மாற்றம், நாட்டின் உணவு பாதுகாப்பு பொது விநியோகமுறை மாற்றம் என்பது ஏற்கெனவே பாதிக்கப்பட்ட மக்களை மேலும் வாட்டியது. இத்தோடு நாட்டின் இறையாண்மையும் பறிபோனது. நம் நாடாளுமன்றம் மக்களின் நலனுக்கான எத்தகைய திட்டமிடுதலும் செய்வதற்கு முன் உலகவங்கியின் நிர்ப்பந்தங்களைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளது.

உடல் நலத்திற்கான திட்டமிடுதல் உடல்நலம் மற்றும் சுகாதார அமைச்சகத்தால் செய்யப்படுவதில்லை. அது உலக வங்கியின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. அதன் பிரதிநிதி ஒருவர் நிதி அமைச்சகத்தில் அமர்ந்து கொண்டு நாம் எப்படி நிதி ஒதுக்கீடுகள் செய்யவேண்டுமென ஆலோசிக்கிறார்.

நீங்கள் செய்ய வேண்டியது பொதுமக்கள் நலனுக்கான மானியங்களை நிறுத்துவதே!



ஏழு ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் ஏற்கனவே குறைந்து வந்த குழந்தை இறப்பு இச்சீரமைப்பு திட்டங்களினால் 4%லிருந்து 54% ஆக உயர்ந்துள்ளது. 5 வயதிற்குட்பட்ட குழந்தை இறப்பு விகிதம் 3.1%லிருந்து 90.4% ஆக உயர்ந்துள்ளது. ஊட்டச்சத்து நிலைமை பத்து நாடுகளில் 8 நாடுகளில் குறைந்தது.

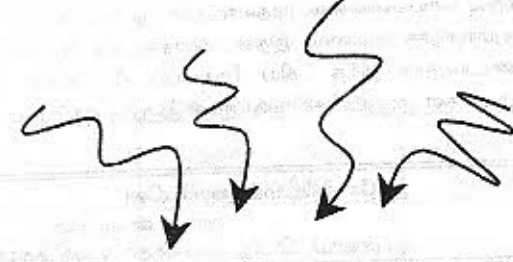
எங்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட இந்த உலக மயமாக்கல் தாராளமயமாக்கல் தனியார்மய மாக்கல் என்பவை என்னைப்போன்ற வட்சக் கணக்கான மக்களை மேலும் வறுமைநிலையில் தள்ளியது.



உலகமயமாக்கத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள்தொகை அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கின்றது. அதனுடனே ஏற்றத்தாழ்வான வளர்ச்சியும் கூடுகிறது. இதில் பெரும்பான்மை பாதிக்கப்பட்டது பெண்களும் குழந்தைகளும் தான். ஏழை மேலும் ஏழையாகின்றான். ஏழை-பணக்காரன் என்கிற பிரிவு நாடுகளிடையேயும் மக்களிடையேயும் அதிகரித்துள்ளது.

- '2000த்தில் உலக குழந்தைகளின் நிலை.'

- 100 கோடி மக்கள் அடிப்படைத் தேவைக்கான பொருட்களைக் கூட அனுபவிப்பதில்லை.
- வளரும் நாடுகளின் 60 சதவீத மக்கள் அடிப்படை கழிவறை வசதியின்றி உள்ளனர்.
- வளரும் நாடுகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மக்களுக்கு சுத்தமான குடிநீர் இல்லை.
- நான்கில் இருபங்கு பேருக்கு வீட்டு வசதியில்லை.
- ஐந்தில் ஒருபங்கு குழந்தைகளுக்கு 5ம் வகுப்பு வரைகூட கல்வி கிடைப்பதில்லை.
- ஐந்தில் ஒருபங்கு மக்களுக்கு தேவையான உணவு கிடைக்கவில்லை.
- 200 கோடிபேர் ரத்தசோகையால் அவதிப்படுகின்றனர்.



ஆரம்ப சுகாதாரம் - அணுகுமுறை

1978ல் அல்மா அட்டா /பிரகடனமானது 2000 ஆண்டிற்குள் அனைவருக்கும் ஆரம்ப சுகாதாரம் உறுதி செய்யப்படும் என அமுத்தமாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.



இம்மாநாடு பல பரிந்துரைகளையும் முடிவுகளையும் எடுத்துள்ளது. அதில் முக்கியமாக மக்கள் நோய்வாய்ப்படுதலை குறைக்கவும், வாழ்க்கைத் தரம் உயர்த்தவும் பல நடைமுறைகளை அறிவுறுத்தியுள்ளது. ஆரம்ப சுகாதார திட்டங்கள் இன்னும் அவற்றின் இலக்குகளை நிறைவு செய்யவில்லை. முதலாவதாக ஆரம்ப சுகாதார மையங்களின் செயல்பாடு போதுமானதாக இல்லை. இதன் விளக்கத்தை இரண்டாம் புத்தகத்தில் படிக்கலாம்! இரண்டாவதாக இந்த புதிய கீரமைப்பு திட்டங்கள் பொது சுகாதார சேவைகளை ஏழை மக்கள் அனுபவிக்க முடியாமல் அதற்கு ஏகப்பட்ட கட்டணங்களை விதித்துள்ளன.

ஆரோக்கியமும் அரசியலே!

ஹாப்டன் மஹ்லர்
முன்னாள் பொது இயக்குநர், உலக சுகாதார நிறுவனம்

இது பழைய சரக்கு! சுகாதாரத்தில் மட்டுமே தலையிடுவதன் மூலம் சுகாதாரப் பிரச்சினைகளை தீர்க்க முடியுமென நாங்கள் நம்புகிறோம்.

ஏனென்றால் அரசியல் மாற்றங்கள் குறித்து பேச நம்ம. நமக்கு நன்கொடை யளிக்கும் பணக்கார நாடுகள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.



உலகவங்கி மக்களின் உடல்நலத்தில் அத்துமீறி நுழைவதால் மகத்தான ஆல்மா ஆட்டா பிரகடனத்தின் நோக்கம் பலியிடப்பட்டது. எனவே உலக சுகாதார மையம் அரசியல் ரீதியாக தலையிட்டு அடிப்படை பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு எடுக்கவில்லை என்றால் அதன் செயலே பொருத்தமற்றதாகிவிடும்.

யார்? யார்?



அரசின் இலவச சுகாதாரச் சேவைக்குப்

பதிலாக காப்பீட்டு வசதிகளை உலகவங்கி பரிந்துரைக்கிறது தனியார் காப்பீட்டு நிறுவனங்களுக்கு செலுத்த வேண்டிய கட்டணத் தொகையை வளரும் நாடுகளிலுள்ள சாதாரண ஏழை மக்களால் செலுத்த இயலாது. ஒரு சாதாரண ஏழைக்கு மருத்துவ வசதி இதன்மூலம் மறுக்கப்படுகிறது. நோய் இருக்கோ இல்லையோ ஒருவர் இன்சூரன்ஸ் பாலிசியை வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கான பிரீ மியத்தை செலுத்த வேண்டும். ஆனால் பெருவாரியான தொழிலாளிகளுக்கு நிரந்தரமான வேலை இல்லை. பலருக்கு வருடத்தில் குறிப்பிட்ட காலம்தான் வேலை கிடைக்கும். எனவே

இந்த காப்பீட்டு முறை அவர்களுக்கு பொருத்தமற்றது. வளர்ந்த நாடுகளில் அரசே சுகாதார திட்டம் வைத்துள்ளது. ஆனால் வளரும் நாடுகளில் அரசு தலையீடு கூடாது என உலகவங்கி கூறுகிறது. இதன் நோக்கத்தை இதிலிருந்து புரிந்து கொள்ளலாம்.

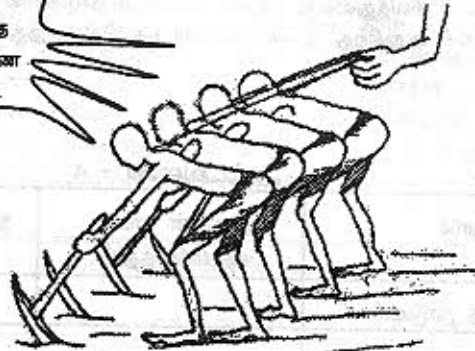
அட்டவணை - 4

நாடு	அரசின் பங்கு சதவிகிதத்தில்	தனியாரின் பங்கு சதவிகிதத்தில்
வளர்ந்த நாடுகள்		
கனடா	74.7	25.3
ஸ்வீடன்	89.8	10.2
பிரிட்டன்	85.2	14.8
வளரும் நாடுகள்		
இந்தியா	21.7	78.3
பிலிப்பைன்ஸ்	50	50
பங்களாதேஷ்	43.8	56.2
இந்தோனேசியா	35	65

உலக வளர்ச்சி அறிக்கை 1993.



நாங்கள்
விளைவிப்பதை
எங்களால் உன்ன
முடியவில்லை.



மக்கள் நலத்துறையின் பிரச்சினைகள்

ஆசியாவிலும் இன்னும் பல வளரும் நாடுகளிலும் பட்ஜெட் ஒதுக்கீடு என்பது ஏழை மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதாக இல்லாமல் மேல்தட்டு நோக்கில் வசதி உடையோருக்கு சாதகமாகத்தான் செய்யப்படுகிறது.

இதில் முக்கியமாக சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி ஆகியவைகளுக்கு, பாதுகாப்பு துறையைவிட குறைவான அளவே நிதி ஒதுக்கப்படும் கல்வி மற்றும் சுகாதாரத் துறைகளுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு குறைந்து வருகின்ற அதே வேளையில், பாதுகாப்பு துறைக்கான ஒதுக்கீடு அதிகரிக்கப்படுகிறது.



கிராமப்புற ஏழை. பெண்கள் மற்றும் பழங்குடி மக்களாகிய எங்களது அடிப்படை தேவைகளை தற்போதுள்ள சுகாதாரக் கொள்கை திட்டமிட்டு புறக்கணிக்கிறது.

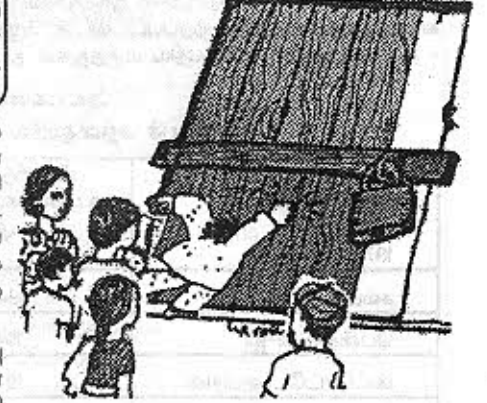
கடந்த ஐம்பது வருடங்களாகவும் சாதாரண மற்றும் ஏழை மக்கள் நலன் பெறவில்லை. இன்று மேலும் பல பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள், கல்லூரிகள், கட்டிடங்கள் என வந்தாலும் அடிப்படை யில் இதன் பயன்கள் பெரும்பாலும் மேல்தட்டு மக்களுக்கு மட்டுமே என்ற நிலையில் உள்ளது.

இந்தியாவிற்கு தேவையான அளவு மருத்துவர்கள் இல்லை. அத்துனை பேருக்கும் பயனுள்ள மருத்துவ வசதி கிடைக்கப்பெற வில்லை. தற்போது உள்ள மருத்துவ சேவைகள் மிகவும் குறைவான பகுதி மக்களையே சேருகிறது. இதில் இந்த உலகமயமாக்கல் இந்நிலையை அதிகரிக்கிறது.

மருந்தகத்துறை:-

உலக வர்த்தக அமைப்பால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள வர்த்தகம் சார்ந்த அறிவு காப்புரிமை ஒப்பந்தம் மருந்து தயாரிக்கும் துறையில் ஒரு பெரிய தாக்கத்தை உருவாக்கும். இந்த ஒப்பந்தம் இத்துறையில் நமது சுயசார்பை அழித்துவிடும். 1970ல் உருவாக்கப்பட்ட இந்திய காப்புரிமை சட்டம் ஒரு முற்போக்கான சட்டம். இதனால் ஒரு மருந்துப் பொருள் என்ன செய்யக்கூடிய செயல்முறைக்குத்தான் காப்புரிமை உண்டே தவிர பொருளுக்கே காப்புரிமை கொடுக்க முடியாது. இதனால் உலகில் எங்கு ஒரு புதிய மருந்தினை கண்டுபிடித்தாலும் அதை வேறொரு முறையில், உள்நாட்டு தொழில்நுட்பம் மூலம் செய்து அதே மருந்தை தயாரிக்க முடியும். அதே நேரத்தில் இக்காப்புரிமையானது 7 முதல் 14 வருடம் வரைதான் தரப்படும். இந்தியாவில் நுண்ணுயிர்களுக்கும், உயிரினங் களுக்கும் காப்புரிமை தரமுடியாது. மேலும் ஒரு மருந்துக்கு காப்புரிமை இந்தியாவில் கொடுக்கப்பட்டால் அது இங்கேயே தயாரிக்கப்பட வேண்டும். இச்சட்டத்தின் மூலமாக சீனா, பிரேசில் போன்ற வளரும் நாடுகளுடன் நம் நாடும் சுயசார்பான நிலையில் இருக்க முடிகிறது. இவையெல்லாம் இச்சட்டத்தில் உள்ள நல்ல முக்கிய அம்சங்கள் ஆகும்.

Health Care System



1970க்கு முன் வளர்ந்த நாடுகளில் உற்பத்தியாகிய மருந்துகள் 10 முதல் 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் இந்தியாவிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் இந்த காப்புரிமை சட்டம் இயற்றப்பட்டவுடன், 3 முதல் 5 வருடத்திற்குள் நமது பொதுத்துறை - தனியார்துறை மூலம் புதிய மருந்துகள் தயாரிக்கப்பட்டன.

அட்டவணை - 6
இந்தியச் சந்தையில் புதிய மருந்துகள்

மருந்தின் பெயர்	வெளிநாட்டில் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட ஆண்டு	இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட ஆண்டு
1970க்கு முன்		
சல்பாடயசின்	1940	1955
பென்சிலின்-ஜி	1941	1963
ஸ்ட்ரெட்டோமைசின்	1947	1963
	1970க்குப் பின்	
சால்யூட்டமால்	1973	1977
ரிபார்ஃம்பிசின்	1974	1978
நார்ஃயினாக்சிசின்	1987	1988
மெபன்ட்சோல்	1977	1978

நமது சொந்த தொழிற் நுட்பத்தால் இந்நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் உலகிலேயே மிக மலிவான விலைக்கும் விற்கப்படுகிறது.

அட்டவணை - 7
மருந்தின் விலை ஒரு ஒப்பீடு (ரூபாயில்)

நாடு	மருந்து ராசிடிகள் 150மி.கி X10	மருந்து கைக்ளோபிளாக் 50மி.கி X10
இந்தியா	7.16	5.64
பிரிட்டன்	320.85	125.88
அமெரிக்கா	739.60	505.68

உலக வர்த்தக அமைப்பின் ஒப்பந்தத்தால் இந்திய காப்புரிமை சட்டம் மாற்றப்படும். செய்முறைக்குப் பதிலாக மருந்துக்கே (பொருளுக்கே) காப்புரிமை வழங்கப்படும். மேலும் காப்புரிமை 20 வருடங்களுக்கு நீடித்து வழங்கப்படும். இதனால் இத்துறையில் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் ஆதிக்கம் ஏற்படும்; நமது சுயசார்பு அழிக்கப்படும்; மருந்துகளின் விலை ஏறும்; உடல்நலத்திற்கான செலவுகள் பயங்கரமாக கூடும். சீரமைப்பு திட்டத்தினால் ஏற்கெனவே அரசில் பொதுநலனுக்கான செலவுகள் வெட்டிச் சுருக்கப்பட்ட நிலையில் ஏழை எளிய மக்களின் பெரும்பகுதியினருக்கு நல்வாழ்வு என்பது மறுக்கப்பட்டுவிடும்.

உலகின் முன்னுரிமைகள்
வருடந்திர செலவுகள்

அனைவருக்கும் அடிப்படைக் கல்வி	600 கோடி டாலர்.
அமெரிக்காவில் அழகு சாதனங்களுக்காக	800 " "
அனைவருக்கும் குடிநீர் மற்றும், வடிகால் வசதி	900 " "
ஐஸ்கிரீமுக்காக ஐரோப்பாவில் செலவழிப்பது	1100 " "
மகப்பேறு காலத்தில் பெண்களின் நலனுக்காக	1200 " "
ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் வாசனை திரவியங்களுக்காக செலவு	1200 " "
அடிப்படை உடல்நலம் மற்றும் ஊட்டச்சத்து	1300 " "
வீட்டில் வளர்க்கும் பிராணிகளுக்கு உணவு செலவு ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும்	1700 " "
ஐப்பானில் பொழுதுபோக்கு வியாபாரம்	3500 " "
ஐரோப்பாவில் புகை பிடிப்பதற்கான செலவு	500 " "
ஐரோப்பாவில் மதுபானத்திற்காக செலவிடுவது	1050 " "
போதை மருந்திற்காக உலகில் செலவிடுவது	4000 " "
உலகில் இராணுவத்திற்காக செலவிடுவது	7800 " "

மனிதவள மேம்பாட்டு அறிக்கை 1998.

உலகில் நுகர்வு முறை விபரம்	20% பணக்கார நாடுகள்	20% ஏழை நாடுகள்
நுகர்வு பொருள்		
மொத்த தனியார் நுகர்வு செலவு	86%	13%
இறைச்சி மற்றும் மீன்	45%	5%
எரிபொருள்	58%	4%
தொலைபேசி	74%	15%
காகிதம்	84%	15%
வாகனங்கள்	87%	1%

மனிதவள மேம்பாட்டு அறிக்கை 1998.



தற்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?

இந்த தடங்களுக்கு எதிரான அநீதிகளை ஏழை மக்கள் எதிர்த்து நிற்க வழிவகை செய்ய வேண்டும். அதற்கேற்றார்போல தொலைநோக்கு கொள்கைகளையும், குறுகிய காலதிட்டங்களையும் இணைக்க வேண்டும். மக்கள் ஸ்தாபனப்படுத்தப்பட்டு இந்த உலகமயமாக்கலின் தாக்கலிலிருந்து மீள வகை செய்ய வேண்டும்.

கீழ்க்கண்ட விபரங்களை மையமாகக் கொண்டு செயல்முறைகள் வகுக்கப்பட வேண்டும்:-

- ◆ உள்ளாட்சி நிர்வாகத்தில் வர்க்கம் அல்லது ஜாதி பேதமின்றி மக்களை ஈடுபடுத்த வேண்டும். முன்னுரிமைகளை அடையாளங்காண்பதிலும் அதற்கான நிதி மற்றும் தொழில்நுட்ப, மனித வளங்களை முடிவு செய்வதிலும் உள்ளூர் மக்களின் பங்கேற்பை வலியுறுத்தவேண்டும்.
- ◆ நல்வாழ்வு மற்றும் இதர சமூக நலன்களுக்கு தேவையான அமைப்பை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் பங்கேற்கும் வகையில் அவைகளை வலுப்படுத்தி, அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டு மக்களிடம் முடிவு எடுக்கும் அதிகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
- ◆ "பொதுச்சுகாதாரம்" என்பதற்கு பழைய அரசு விளக்கத்திலிருந்து விலகி புதிய விளக்கம் தரப்பட வேண்டும். இன்று அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே உள்ள எஜமானர் - எஜமானிய உறவுமுறை மாற்றப்பட வேண்டும். உள்ளூர் மக்களை மையமாகக் கொண்டு அவர்களின் வாழ்க்கையை பாதிக்கும் விஷயங்களில் தீர்வைக் கூறும் அதிகாரம் ஏழை மக்களிடம் இருக்க வேண்டும்.
- ◆ மக்களின் உடல்நலனை மோசமாகப் பாதிக்கக்கூடிய பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்வதற்கு சுகாதார பராமரிப்பு, நோய் சிகிச்சை மற்றும் மேம்பாட்டுச் சேவைகளை நடைமுறைப்படுத்த கட்டமைப்பு ஏற்பாடுகள் அவசியம்.
- ◆ 21ஆம் நூற்றாண்டில் எவ்வோருக்கும் நல்வாழ்வு என்பது வெறும் கோஷமாக இல்லாமல் அதை உறுதியுடன் நடைமுறைக்கு கொண்டுவர வேண்டும்.
- ◆ தேசிய, பிராந்திய, மற்றும் உலகளவில் மக்களின் அமைப்புகளோடு அந்தந்த மட்டத்தில் ஆலோசனைக்கூட்டங்கள் நடத்தி விவாதிக்கப்பட வேண்டும்.
- ◆ மக்கள் அமைப்புகளுக்குள் ஒன்றிணைந்தலும், பெரும் கூட்டணியும் உருவாக வேண்டும்.
- ◆ மக்களை இயக்கத்தில் ஈடுபடவைக்க அவர்களுடன் பணியாற்றுவது அவசியம். அரசு சாரா இயக்கங்கள் இதில் மக்களைத் திரட்டுவதில் முக்கியப் பங்காற்ற முடியும்.
- ◆ இத்தகைய அணுகுமுறை அவர்களின் நல்வாழ்வு பாரம்பரிய அறிவு மற்றும் திறமைகளை மேலும் வளர்த்தெடுக்கும்.

இத்தகைய அணுகுமுறையானது குறிப்பாக வளரும் நாடுகளின் அனுபவங்கள் காட்டுவது போல உலகமயமாக்கலின் தீய விளைவுகளை அம்பலப்படுத்தவும் எதிர்த்து நிற்கவும் உதவும். மக்களின் பாரம்பரிய பட்டறிவு, திறன் ஆகியவை பாதுகாக்கப்பட

வேண்டும்; புதுப்பிக்கப்பட்டு மேம்படுத்தப்பட வேண்டும். அதன்மூலம்தான் அவர்கள் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சேவைகளைச் சார்ந்திராமலிருக்க முடியும்.

அரசு சாரா நிறுவனங்களும் மக்கள் இயக்கங்களும்.

உலகமயமாக்கலினால் பாதிக்கப்படுவோர் மட்டுமே நேரிடையாக எதிர்த்து நிற்க முடியாது. இருப்பினும் அவர்களால் பலவற்றைச் செய்ய முடியும். சமீபத்தில் ஆந்திராவிலும், கர்நாடகத்திலும் கார்கில் மற்றும் மான்சாண்டோ நிறுவனங்களை எதிர்த்து போராட்டம் நடந்தது. மக்கள் சக்தி அளவிட முடியாதது. அதனை நடைமுறைப்படுத்துதல் தேவை. இதில் அரசு சாரா நிறுவனங்கள் மற்றும் மக்கள் இயக்கங்களுக்கும் முக்கிய பங்கு உண்டு.

செய்யவேண்டியவை:

- ☞ **கொள்கைகள் மீது செல்வாக்கு செலுத்தும் பாத்திரம்:** மக்களுக்குத் தேவையான தகவல்களைத் திரட்டி அவர்கள்முன் வைக்க வேண்டும். பெரும்பாலும் அவை கிடைக்கக்கூடியவையே. ஆனால் ஏழைமக்களுக்கு புரியுமாறு விளக்கப்பட வேண்டும். தகவல்கள் கிடைக்கவில்லையெனில் முயற்சித்து சேகரிக்க வேண்டும். இது தகவல் யுகமாகும். தகவல் அறிவைக் கொடுக்கிறது. அறிவே ஆற்றலைக் கொடுக்கிறது.
- ☞ **பயிற்சியாளர் பாத்திரம்:** ஒடுக்குமுறை எதிர்ப்பிற்கான போராட்டத்தை நடத்தவும் அதற்கான வழிமுறைகளையும் மக்களுக்கு தெரிவிக்கவும்.
- ☞ **இணைப்புப் பாத்திரம்:** மக்கள் நலனுக்காகச் செயல்படும் குழுக்களையும், இயக்கங்களையும் அதிகரிக்கவும். இணைக்கவும் வேண்டும். இப்படி செய்தால்தான் மக்கள் நலனை உறுதிப்படுத்தப் போதுமான செல்வாக்கை செலுத்த முடியும்.
- ☞ **எதிர்ப்புணர்வை ஊட்டுதல்:** பல்வேறு மக்கள் அமைப்புகள் ஒன்று திரண்டு உலகமயத்திற்கு ஆதரவான கருத்துக்களை எதிர்த்து கருத்துப் போராட்டத்தினை - பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களை பாதிக்கும் அதன் விளைவுகளை எதிர்க்க வேண்டும்.

வறுமை ஒழிப்பிற்கு பதிலாக இருப்பதை தக்க வைக்கும் ஏற்பாடு மட்டுமே உலகம் முழுதும் கடைபிடிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக வாழ்க்கைக்கு தேவையான ஊதியம் என்பதற்கு பதிலாக குறைந்தபட்ச ஊதியம், நியாயமான கூலிக்குப் பதிலாக ஏழைக்குமுந்தைகளுக்கு மதிய உணவு, சமீபதிக்கு பதிலாக இடஒதுக்கீடு இப்படி ஏளனமாகக் கூறலாம். வரலாறு திரும்ப திரும்ப போதிப்பது என்னவென்றால் மக்களை ஓரளவிற்கு மேல் ஒடுக்க முடியாது. தற்போதைய ஏற்றத் தாழ்வுகள் என்பது மேலும் கூர்மையாகி மனிதத் தன்மையற்ற ஒரு நிலையை அடைந்துள்ளது. 21ஆம் நூற்றாண்டை நெருங்கும் நேரத்தில் இந்த நெருக்கடிகளுக்குப்பிரச்சினைகளுக்கு உரிய தீர்வு காணப்படாவிட்டால் நீண்டகாலத்திற்கு அமைதியின்மையும் வன்முறையையும் நாம் அனுபவிக்க நேரிடும். நாம் வெறும் பார்வையாளராக இருந்தோமானால் வருங்கால சந்ததியினர் முன்பு நாம் குற்றவாளிகளாகிட நேரும்.

கலைச் சொற்களைப் புரிந்து கொள்ளுதல்

நேரத்தை பற்றியும்



காலணியாதிக்கம்: ஒரு சில நாடுகள் (பெரும்பாலும் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா மற்றும் ஐப்பான்) உலகிலுள்ள மற்ற நாடுகளைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வருகிற அரசியல் அமைப்பிற்குக் காலணியாதிக்கம் என்பது பொருள். தங்கள் சொத்துக்களைப் பெறுக்குவதற்காகத் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட நாடுகளின் மூலப்பொருட்கள், உழைப்புச் சக்தி மற்றும் சந்தைகளைப் பயன்படுத்துவதாகும். இதன்மூலம் தமது காலணியாதிக்க நாடுகளை வறுமைக்குள் தள்ளினார்கள்.

ஏகாதிபத்தியம்: இது முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் உச்சக்கட்டம். ஏகபோக பெரு முதலாளிகளின் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் பொறுத்து உருவாவது இது. இந்தக் கட்டத்தில், மூலதனம் பல நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகிற அம்சம் பிராதான நிகழ்வாக இருக்கும். இம்மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டு உலகம் பிளவுற்று மண்டலங்கள் ஆக உருவாகும்.

உணவு பாதுகாப்பு: இயற்கைச் சீற்றத்தினாலோ, மனிதர்கள் ஏற்படுத்தும் அழிவினாலோ பஞ்சங்கள் ஏற்படும் சூழலில் நாட்டு மக்களுக்கு உணவிற்கான உத்தரவாதப் பாதுகாப்பைக் குறிப்பிடுவது. அந்தந்த நாட்டின் உணவுத்தேவை முழுவதையும் உற்பத்தி செய்து, நாட்டிற்குள்ளேயே பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பதை உறுதி செய்யும் 'கொள்கையை உணவுப் பாதுகாப்பு எனலாம். இத்தகைய உணவுப் பாதுகாப்பு ஒரு தேசத்தின் இறையாண்மையின் பாதுகாப்பையும் உறுதிப்படுத்தும் இல்லையெனில் பஞ்சத்தின் போது பிற நாடுகளிடம் உணவுக்காகக் கையேந்துகிற நிலைவரும் சூழலில் அந்நாடுகளின் நிபந்தனைகளுக்கு அடிபணிந்து தீர வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.

மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி: ஒரு நாட்டின் செல்வத்தைக் கணக்கிடும் அளவீடு இது. ஒவ்வொரு தனிநபரின் வருமானத்தையும் கூட்டிக் கணக்கிட்டு இந்த அளவீடு பெறப்படும். மற்றொரு விதத்தில், இது ஒரு வருடத்தில் ஒரு நாட்டின் எல்லாவகையான உற்பத்தி மற்றும் சேவைகளின் கூட்டு மதிப்பு ஆகும். இந்த அளவீட்டிலுள்ள குறை இதுதான்: சில தனிநபர்கள் தங்களின் வருமானத்தை/ உற்பத்தியைக் கணிசமாக அதிகரிக்கின்ற சூழலில் இதர மிகப் பெரும்பாலானவர்களின் வருமானத்தில் சரிவு ஏற்படும் சூழலிலும் கூட மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி

மட்டும் தொடர்ந்து கூடிக்கொண்டே போகும்! இந்த எண்ணிக்கை ஏற்றத்தாழ்வுகளை மறைக்கும்.

உலகமயமாக்கல்: உலகமயமான ஒற்றைச் சந்தையை உருவாக்குவதுதான் வளமைக்கான ஒரே மருந்தாகப் பரிந்துரைக்கும் அரசியல் பொருளாதாரக் கொள்கை இது. அந்த ஒற்றைச் சந்தைக்காக வர்த்தக ரீதியான அனைத்துத் தடைகளையும் உடைத்தெறிவதில் நம்பிக்கைக் கொண்டிருப்பது. பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் இக்கொள்கையை வரவேற்கின்றன. உலகெங்கும் உள்ள பிரமாண்டமான, பணக்கார, வலிமைமிக்க தொழிலகங்களும் இகை ஆமோதிக்கின்றன. தேசிய அளவிலான வர்த்தகத் தடைகளை நீக்குவதென்பது அவர்களைப் பொருத்த வரை மேலும் விரிந்து பரந்த சந்தை கிடைப்பதற்கான வழியாகும். பெரும்பாலான நாடுகளில் உள்ள சிறிய உற்பத்தியாளர்களும், சிறிய தொழில் நிறுவனங்களும் பகாசர பன்னாட்டு நிறுவனங்களுடன் போட்டியிட்டு வெல்லமுடியாத நிலையில் இருப்பதால் அவர்கள் இதனை எதிர்க்கின்றனர். தடையற்ற சந்தையில் பணக்கார நிறுவனங்கள் தாங்கள் விரும்புவதைச் சாதிக்கக்கூடிய நிலையில், ஏழை நிறுவனங்கள் வெளியே தள்ளப்படும் என்கிறார்கள் இவர்கள். உலகமயமாக்கல் வர்த்தகத் தடைகளை நீக்குவதன் மூலம் ஒற்றை உலகச் சந்தையை மட்டும் உருவாக்குவதில்லை. அது, உலகம் முழுமைக்கும் ஒரே விதமான ஒற்றைக் கலாச்சார மயத்தையும் ஒருவாக்குகிறது. தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி, அறிவுசார் செல்வம், தகவல்கள் - இவற்றின் உருவாக்கமும் இவற்றின் மீதான கட்டுப்பாடும், சமூக நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பும் - அனைத்துமே மிகச்சில பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மோதிக்கத்திற்குச் சேவை செய்வதற்கேற்பவே வடிவமைக்கப்படும்.

பணவீக்கம் (Inflation): காகிதப் பணத்தின் மதிப்பு வீழ்ச்சியடையும் வகையிலான பொருளாதாரப் போக்கு இது. இதன் விளைவாக, எல்லாப் பொருட்களின் விலைகளும் உயர்கின்றன. பணவீக்கம் ஒவ்வொரு தொழிலாளியின் சம்பளத்தையும் கொள்ளையடிக்கிறது. தொழிலாளியின் உண்மையான சம்பளத்தின் மதிப்பைத் தொடர்ந்து குறைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. சொத்துடைமையாளர்களைப் பொறுத்தவரை, இது அவர்கள் சொத்தின் நிஜ மதிப்பை மாற்றியமைப்பதாக இருக்காது. அவர்களுடைய சொத்தின் பணமதிப்பு கூடிக் கொண்டேயிருக்கும்.

பன்னாட்டு நிதி நிறுவனம்(IMF): வலிமைமிக்க மேற்கத்திய நாடுகளால் உருவாக்கப்பட்ட பன்னாட்டு நிதி நிறுவனத்தைக் குறிக்கும். மேற்கத்திய நாடுகளின் தேவைகளுக்கேற்ப சர்வதேச நிதிச் சூழலை கையாள்வதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டது இது. வளர்ந்து வரும் நாடுகளுக்கு இந்நிறுவனம் கடன்கள் வழங்கும். அந்நாடுகள் தங்கள் தேவைகளுக்காகக் கடன்களைக் கேட்க

நிர்பந்திக்கப்படுகிற போதும், கடன்களை திருப்பிச் செலுத்த முடியாமல் போகிறபோதும் இந்தப் பன்னாட்டு நிதி நிறுவனம், அத்தகைய நாடுகளின் கொள்கைகளைப் பணக்கார நாடுகளின் தேவைகளுக்கேற்ப மாற்றியமைத்தாக வேண்டுமென்று வற்புறுத்தும்.

தாராளமயமாக்கல் (Liberalization): உற்பத்தி மற்றும் வணிகத்தின் மீதான அரசு கட்டுப்பாடுகள் அனைத்தையும் முழுமையாகவோ அல்லது மிகக் கணிசமான அளவிற்கோ நீக்குவதற்கான அரசியல் கொள்கை இது. அரசுக் கட்டுப்பாடுகளை நீக்குவதற்கான அடிப்படையாக இக்கொள்கை முன் வைப்பதென்னவென்றால், மக்களின் தேவைகளைத் தீர்மானிக்கக்கூடிய சிறந்த நீதிபதி சந்தையே தவிர அரசு அல்ல என்பது தான். உற்பத்தியின் சமூக இலக்குகளான ஏழை மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதையும், வேலை வாய்ப்புக்களை உருவாக்குவதையும், தாராளமயமாக்கல் அலட்சியப்படுத்தும் என்றும் விமர்சனம் உள்ளது. பணக்காரர்கள் மட்டுமே இதனால் பயனடைவார்கள் என்றும் இக்கொள்கையை விமர்சிப்பவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள்.

தாராளவாதம் (Liberalism): பொருளாதார விஷயங்களில் அரசின் தலையீடுகளை முற்றாக ஒழிக்க வேண்டுமென்பதில் நம்பிக்கைக் கொண்ட பொருளாதாரத் தத்துவம் இது. உற்பத்திக்கோ, வணிகத்திற்கோ அரசின் கட்டுப்பாடுகள் எவையும் இருக்கக் கூடாது. அத்தகைய தடையற்ற வணிகம்தான் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான ஒரே ஒரு சிறந்த பாதையாகும். இத்தகைய சுதந்திரமான வணிகம் அனுமதிக்கப்படும்போது, உற்பத்தியாளர்களிடையே நிலவுகிற போட்டியால் உற்பத்திப் பொருட்களின் அளவும், தரமும், மிக உயர்ந்தபட்சமாக அமையும் என்றும், அனைவருக்கும் வேலை வாய்ப்புகள் கிடைக்குமென்றும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. எனினும், கடந்த நூற்றாண்டின் மத்தியிலேயே இந்தக் கருத்தோட்டம் சவால்களை எதிர் கொண்டது. 1930களில் இதன் பெரும்பாலான அம்சங்கள் கைவிடப்பட்டன.

தாராளவாதத்தைச் சவாலுக்கு அழைத்த கீன்ஸின் தத்துவங்களைப் பின்பற்ற முதலாளித்துவம் முன்வந்ததோடு, முழு வேலைவாய்ப்பை உறுதிப்படுத்துவதற்குத் தலையிடுமாறு அரசுகளைக் கேட்டுக் கொள்ளவும் செய்தது. இந்தத் தலையீடு, முதலாளித்துவம் உயிர்த்திருக்கவும், வளரவும் அவசியமெனக் கூறப்பட்டது.

பன்னாட்டு நிறுவனங்கள்(MNCS): இந்த மிகப்பெரிய நிறுவனங்கள் பலநாடுகளிலும், கண்டங்களிலும் பரந்து இயங்கி வருகின்றன. இவற்றில் பல நிறுவனங்கள், பல சமயங்களில் ஏழை நாடுகள் பலவற்றின் ஒட்டுமொத்த நிதியை விடக் கூடுதலான மதிப்புக்குப் பெரும் சொத்துக்களை உடைமையாகக் கொண்டவை. இவை எந்த ஒரு (தனி) நாட்டின் சட்டவரம்பிற்கும் உட்பட்டு

வரக்கூடியவை அல்ல. இவர்களது முடிவெடுக்கும் வழிமுறைகள் பிறர்அறிய முடியாதவை. இந்த நிறுவனத்தினர் இவர்களுடைய சொந்த நிர்வாக அமைப்பைத் தவிர வேறு யாருடைய தணிக்கைக்கும் உட்படாதவர்கள். இவர்களின் ஒரே முக்கிய அம்சம் 'இலாபம்' மட்டுமே. இந்த நிறுவனங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய ஏராளமான செல்வாதாரங்கள் - வளங்களின் மூலம், அரசாங்கங்களின் கொள்கைகளில் மிக எளிதாகத் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தக் கூடியவையாகவும் இருக்கின்றன.

புதிய காலணியாதிக்கம் (Neo-Colonialism): கடந்த கால காலணி ஆதிக்கத்தின் போதிருந்த நேரடி ஆட்சிமுறை இல்லாமல் வளர்ந்த நாடுகள் தங்களது தொழிற் பொருட்கள், உற்பத்திப் பொருட்களை விற்பதற்கான சந்தையாகவும், அவற்றுக்கான மூலப்பொருட்களை மிகக்குறைந்த விலையில் தங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும்படியும் வளர்ந்துவரும் நாடுகளை நிர்பந்திக்கிற வகையில் பின்பற்றும் கொள்கைகளைக் குறிப்பிடும்சொல், சமமற்ற நடவடிக்கைகள், கடன்வலை, வணிக நிபந்தனைகள் இவற்றின் மூலம் வளர்ந்த நாடுகள் ஏழை நாடுகளின் மீதான தங்கள் கட்டுப்பாட்டை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதோடு, எவ்வளவு அதிகம் இலாபத்தைப் பெற முடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாகப் பிழிந்தெடுக்கின்றன. காலணியாதிக்கத்தின்போது இவ்வாறு கொள்ளையடிக்கப் பட்டதை விட அதிகமாக அடிக்கடி இந்த இலாபத் தொகை இப்போது இருக்கின்றது.

புதிய தாராளவாதம் (Neo-Liberalism): என்பதுகளிலும், தொண்ணூறுகளிலும் தோன்றுகின்ற தாராளவாதம் இது. இதனுடைய பிரதான உள்ளடக்கம், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான ஒரே சிறந்த பாதை ஒவ்வொருவருக்கும் இலாபமளிக்கக்கூடிய ஒழுங்குகளுக்குப் படுத்தப்படாத சந்தை என்பதுதான். செல்வமிக்க நிறுவனங்கள் இம்முறையில் மிக அதிக இலாபம் பெறுகிற அதே வேளையில் சில சலுகைகள் மற்றவர்களுக்கும் போய்ச்சேரும் என்று நம்புகிறது. தாராளவாதம், சமூகத்திற்கான சேவைகள், 'மக்கள் நலத் திற்கான நடவடிக்கைகளில் அரசுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு பங்களிப்பு இருப்பதை ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால் புதிய தாராளவாதமோ, இந்த அம்சங்களும் கூட சந்தைகளின் தீர்வுகளையே முன்வைக்கிறது. கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் சமூகப்பாதுகாப்பு ஆகிய நலன்களை எல்லாம் ஏழைகள் தமக்குத்தாமே தேடிப்பெற வேண்டியதுதான். தவறினால் அது 'அவர்கள் சோம்பேறிகள் ஆக இருக்கிற காரணத்தினால் நேர்ந்தது என்பதே இதன் வாதம்.

தனியார் மயமாக்கம் (Privatization): ஓர் அரசு, தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட, வழங்கப்பட்ட பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் - பொதுச்சேவைகள் அனைத்தையும் தனியார் கைகளில் அப்படியே ஒப்படைத்துவிடும் ஒரு கொள்கை.

பொருளாதார வீழ்ச்சி (Recession): உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள், சந்தையில் அவற்றுக்கான போதிய தேவை இன்மையால் விற்கப்பட முடியாமற்போகும்போது ஏற்படுகிற பொருளாதார நெருக்கடி.

கட்டமைப்புக்கான சீரமைத்தல் திட்டம் (SAP): பன்னாட்டு நிதி நிறுவனமும், உலக வங்கியும், தங்களிடம் கடன்பட்டுள்ள நாடுகளின் மீது திணிக்கிற கொள்கைகள் கடன் பாக்கியைத் தாமதமாகக் கட்டுவதற்கோ அல்லது புதிய கடனை வாங்குவதற்கோ, ஏழை நாடுகள் பின்பற்றவேண்டிய நிபந்தனைகளாக இவை அமைகின்றன. இவை, வழக்கமாக இரசசியமாகவே வைக்கப்படும். கடன்பட்டுள்ள நாடு, தனது பொருளாதாரக் கட்டமைப்பையும், அரசு சட்டதிட்டங்களையும், விதிகளையும் எப்படி மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று இந்தக் கொள்கைகள் தன்னிச்சையாகத் தீர்மானித்துத் தெரிவிக்கின்றன.

உலக வங்கி: இது ஒரு உலகளாவிய பன்னாட்டு வங்கி. இதனுடைய மிகப்பெரிய பங்குதாரர்கள் (ஆகவே, உரிமையாளர்களும் கூட) உலகின் பணக்கார நாடுகளே. குறிப்பாக அமெரிக்கா. மற்ற எந்த ஒரு வங்கியையும் போலவே இதுவும் வைப்புநிதிகளை ஏற்றுக் கொள்கிறது. கடன்களும் கொடுக்கிறது. இதனுடைய வைப்புநிதியாளர்கள் உலகின் பணக்கார நாடுகள். இது வளர்ந்து வரும் நாடுகளுக்கே, குறிப்பாக வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காகக் கடன்கள் வழங்குகிறது. ஆனால், தான் தரப்போகிற பணம் எந்த மாதிரியான வளர்ச்சித் திட்டத்திற்காகச் செலவழிக்கப்படப் போகிறது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பிறகுதான் வழங்கும். மேலும், மேற்குலகில் 'வளர்ச்சி' என்பதை எப்படிப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தக் கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையில் தான் கடன்வழங்கும். சுகாதாரத் திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை, அவற்றை தானே சகல அம்சங்களிலும் ஆராய்ந்து திட்டமிட்ட பிறகு அத்தகைய சுகாதாரத் திட்டங்களுக்கு மட்டுமே பணம் தரும். இவை உதவிகளோ, மானியங்களோ அல்ல. இவையெல்லாம் வட்டியுடன் திருப்பிச் செலுத்தப்பட வேண்டிய கடன்களே!

உலக வணிக நிறுவனம்: இதுவும் ஒரு பன்னாட்டு/ஓர் நிறுவனம். உலக வணிக ஒப்பந்தங்களில் இவற்றின் அம்சங்கள் பெரும்பாலும் வளர்ந்து வரும் நாடுகளின் நலன்களுக்கு எதிரானவையே கையெழுத்திட்ட அனைத்து நாடுகளையும் தனது உறுப்பினர்களாகக் கொண்டது. உலக நாடுகளுக்கிடையிலான வணிக ஒப்பந்தங்களை அமலாக்கும் 'காவல்காரன்' வேலை பார்ப்பது, விதிகளை உருவாக்கிக் கீழிறக்குவது, தகராறுகளைத் தீர்த்து வைப்பது - ஆகியவையே உலக வணிக நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகள். இது மேற்கத்திய நாடுகளின் ஆதிக்கத்திலுள்ளது. ஆயினும் அனைத்து உறுப்பு நாடுகளும் தங்களுக்கென்று ஏதேனும் ஒரு வகைப் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருப்பதால் தங்களின் கருத்துக்களை இதன் முன்வைக்கவும், பேரம் பேசவும் வாய்ப்பிருக்கிறது.

ஒவ்வோர் இந்தியரும் இந்தியாவில் ஆரோக்கியத்திற்கான நிதி ஒழுங்குகள் குறித்துத் தெரிந்து கொண்டே தீர வேண்டியவை !

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

1. மற்ற நாட்டினரை விட இந்தியர்கள் சுகாதாரத்திற்காகக் குறைவாகத்தான் செலவழிக்கிறார்கள். (உணவு, உடைகள் மற்றும் பொழுதுபோக்கிற்கான செலவினங்களுடன் ஒப்பீட்டளவில்)

சரி / தவறு

2. மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் - குறிப்பாக மேற்கத்திய நாடுகளுடன் - இந்தியா பொது சுகாதாரத்திற்காகச் செலவிடுவது அதிக சதவீதத்தில். (தனியார் செலவினங்களுடன் ஒப்பிடுகையில்)

சரி / தவறு

3. மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில், பாதுகாப்பிற்கான இந்திய அரசின் செலவு, கல்வி - சுகாதாரம் இரண்டிற்குமாகச் செலவிடும் கூட்டுத் தொகையுடன் ஒப்பீட்டளவில் மிக மிகக் குறைவான ஒன்று.

சரி / தவறு

4. சுகாதாரத்திற்கான அரசு செலவினம் வருடாவருடம் முறையாக உயர்ந்து கொண்டே போகிறது.

சரி / தவறு

5. அரசின் சுகாதாரத் துறைச் செலவு பெரும்பாலும் கிராமப்புறங்களுக்கேச் செல்கிறது.

சரி / தவறு

6. சுகாதார அம்சங்களில் மிக மோசமான நிலையில் இருக்கும் மாநில அரசுகள், ஆரோக்கியத் திட்டங்களில்தான் அதிகம் செலழிக்கின்றன. (அவை செய்து தீரவேண்டிய ஒன்று)

சரி / தவறு

7. குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்திற்கான செலவு அரசின் சுகாதாரத் துறைச் செலவினத்தில் மிகப்பெரும் பங்கு வகிக்கிறது.

சரி / தவறு

8. தாய்மை மற்றும் குழந்தைகள் நலத்திற்கான சேவைகளே குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டச் செலவினத்தில் மிகப்பெரும் பங்காக அமைகின்றன.

சரி / தவறு

9. மருத்துவ மனையில் உள்நோயாளியாகச் சிகிச்சை பெறும் தனிநபர் ஒருவர் 1986ல் செலவிட்ட தொகை ரூ.886/- இது 1996ல் இரண்டு மடங்காகி ஆகிறது. வருடாவருடம் 10 சதவீத பணவீக்கம் ஏற்படும் நிலையில் நாம் இதை எதிர்பார்க்கத்தான் வேண்டும்.

சரி / தவறு

10. 1986-ல் பொது சுகாதார அமைப்பை உள் நோயாளிகள் பயன்படுத்தியது 60 சதவீதம். 1996-ல் இது 45 சதவீதமாகக் குறைந்துவிட்டது.

சரி / தவறு

11. ஏழைக் குடிமக்களின் நோய்சிகிச்சை மருத்துவச் செலவினங்களில் பெரும்பகுதி தேவையான மருந்துகள் மற்றும் அடிப்படை உடல்நலத்திற்கானவையே.

சரி / தவறு

12. உலக வங்கியின் நிதியுதவி உட்பட மேற்கத்திய நாடுகளின் உதவி அனைத்தும் சுகாதாரத்திற்கான அரசு செலவினத்தில் ஒரு சிறு பகுதியாகவே அமைகிறது.

சரி / தவறு

13. நமது நாடு நிதிப்பற்றாக்குறையால் தவிக்கிற நிலையில் - ஒரு முக்கியத் துறைக்காகச் செலவிடப்படுவதால் இந்த (மேற்கத்திய) நிதி உதவி குறித்து நாம் நன்றியுடையவர்களாகத்தானிருக்க வேண்டும்.

சரி / தவறு

(பதில்கள் அடுத்த பக்கத்தில், ஒவ்வொரு சரியான விடைக்கும் பத்து மதிப்பெண்கள் உங்களுக்கு வழங்கிக் கொள்ளலாம்.)

பதில்கள்

1. தவறு: இந்தியர்கள் தங்களுடைய மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 6 சதவீதத்தை உடல்நலத்திற்காகச் செலவிடுகிறார்கள். (இது தனியார் தொகை செலவினம் மற்றும் பொதுத்துறை செலவினம் இரண்டையும் உள்ளடக்கியது) இது வளர்ந்த நாடுகளுடன் ஒப்பீட்டளவில் சமமானதே. (அமெரிக்கா மட்டும் அதிகம் செலவிடக்கூடியது) மற்ற எல்லா வளர்ந்து வரும் நாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் இது அதிகம்தான். கீழே உள்ள வரைபடத்தைப் பார்க்கவும்.

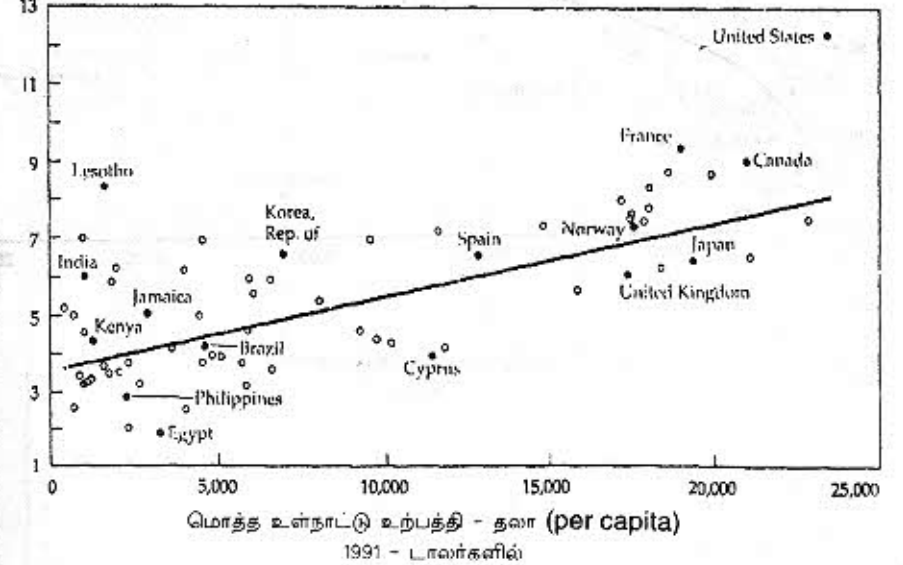
எப்படியிருப்பினும், உண்மையில் இது குறைவே. உதாரணத்திற்கு ஓர் இந்தியர் சராசரியாக வருடத்திற்கு ஒருவருக்கு ரூ.250/- செலவிடுகிறார். ஆனால் இங்கிலாந்தில் இது ஒருவருக்கு ஒரு வருடத்திற்கு ரூ.2500/- மற்றும் எல்லா ஆசியநாடுகளிலுமாகச் சேர்த்து இது ஒருவருக்கு ஒரு வருடத்திற்கு ரூ.1000/- ஆகிறது.

சதவீதம் உள்நாட்டு உற்பத்தியில் சுகாதாரத்திற்கான பங்கு (1990)

70 நாடுகளில் வருமானமும், சுகாதாரத்திற்கான செலவினங்களும், 1990.

மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் (GDP) சுகாதாரத்திற்கான சதவீத ஒதுக்கீடு

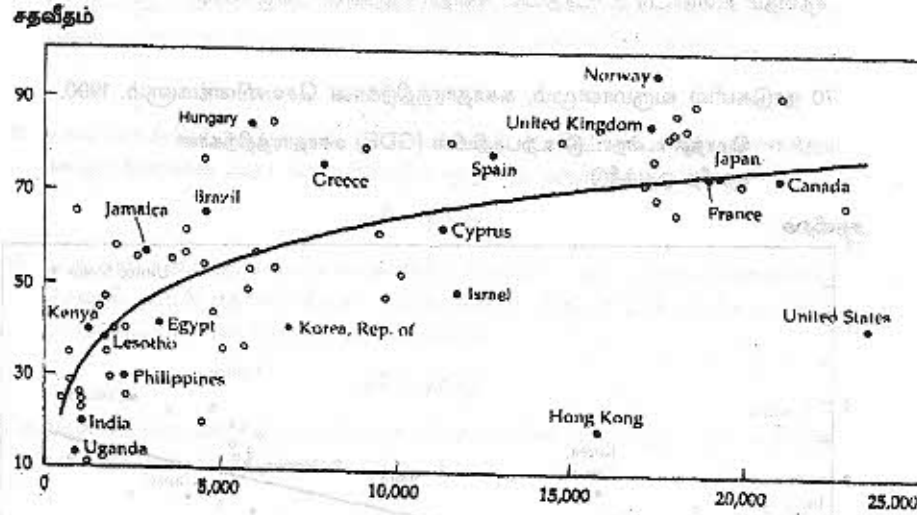
சதவீதம்



2. தவறு. மொத்த சுகாதாரச் செலவில் பொதுத்துறையின் பங்கு சுமார் 22 சதவீதம். இது உலகில் மிகக்குறைந்த அளவே. இந்தத் தொகை உலகின் எல்லா வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளிலும் சேர்த்துப் பார்க்கையில் 75 சதவீதமாக இருக்கிறது. வளர்ச்சியடைந்த எந்த நாட்டிலும் ஒப்பிடுகையில் அமெரிக்காவில் இவ்விகிதம் குறைவு. அதுவே கூட 44 சதவீதமாகும். இந்தியக் கணக்குடன் ஒப்பிடும்போது இது இரண்டுமடங்கு.

சதவீதம் தனிநபர் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி (1991 - சர்வதேச டாலர்களில்)

மொத்த சுகாதாரச் செலவில் பொதுத்துறையின் சதவீத பங்கு



மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி - தலா
1991 - டாலர்களில்

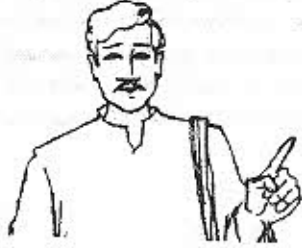
இந்தத் தகவல் மிக முக்கியமானதாகும். காரணம் அரசுகளும், கொள்கை உருவாக்குபவர்களும் இந்தியச் சூழலில் தனியார் மயமாக்கம் பற்றிப் பேசுகிறபோது, உலகிலேயே அதிகபட்சம் தனியார்மயமாக்கப்பட்ட அமைப்புதான் இங்கு நிலவுகிறது என்பதை மறந்து விடுகிறார். இன்னொரு அம்சத்தையும் நாம் இங்கே சற்று நினைவுகூர்ந்தாக வேண்டும். பெரும்பாலான மேற்கத்திய நாடுகளில், அரசுகளே சுகாதாரச் செலவின் பெரும்பகுதியை வழங்குகின்றன. மற்ற பல நாடுகளில், தனியார்துறைதான் சுகாதாரச் செலவின் பெரும்பகுதியை வழங்குகிறது. அங்கும் ஏழை மக்கள் மற்றும் முதியவர்களுக்கான செலவுகள் அரசின் உதவிகளால் ஈடுகட்டப்படுகின்றன. மற்றவர்கள் வெவ்வேறு வகையான காப்பீட்டுத் திட்டங்களால் பாதுகாக்கப்படுகிறார்கள்.

அட்டவணை - 1

உலகளாவிய சுகாதாரச் செலவுகள், 1990.

இடம்	உலக ஜனத்தொகையில் சதவீதம்	ஒட்டுமொத்த சுகாதாரச் செலவில் (பில்லியன் டாலர்களில்)	உலகில் மொத்த சுகாதாரச் செலவில் சதவீதப் பங்கு	மொத்த சுகாதாரச் செலவில் அரசின் சதவீதப் பங்கு	மொத்த தேசிய உற்பத்தியில் (GNP) சுகாதாரச் செலவு சதவீதம்	ஒவ்வொரு நபர் மீது செலவிடப்பட்ட சுகாதாரச் செலவு
முதலாளித்துவ சந்தைப் பொருளாதார நாடுகள்	15	1483	87	60	92	1860
ஐரோப்பாவிலுள்ள முந்தைய சோஷலிச நாடுகள்	7	49	3	71	3.6	142
லத்தீன் அமெரிக்கா	8	47	3	60	4.0	105
மத்திய கிழக்கு	10	39	2	58	4.1	77
ஆசியாவிலுள்ள தீவுகள்	13	42	2	39	4.5	61
இந்தியா	16	18	1	22	6.0	21
சீனா	22	13	1	59	3.5	11
கீழ்-சகாரா ஆப்பிரிக்கா	10	12	1	55	4.5	24
வளரும் நாடுகள்	78	170	10	50	4.7	41
உலகம்	100	1702	100	60	8.0	329

3. தவறு: இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் செலவு விகிதம் கல்வியுடனும், சுகாதாரத்துடனும் ஒப்பிடுகையில், உலகின் அதிகபட்ச விகிதங்களில் ஒன்று. யுத்த அபாயம் ஏதுமில்லாத ஒரு நாட்டுக்கு இந்த விகிதாச்சாரம் மிக அதிகம். பாதுகாப்புக்காக நாம் நமது வரவுசெலவு திட்டத்தில் 15 சதவீதத்தைச் செலவிடுகிறோம். சுகாதாரம் மற்றும் கல்விக்கு சுமாராக 3 முதல் 5 சதவீதம் மட்டுமே செலவிடப்படுகிறது.



ஆம். நமது அண்டை நாடுகளுடன் நல்லுறவை நாம் மேற்கொண்டால், நமது மக்களின் சுகாதார நிலைமை வியக்கத்தக்க அளவு மேம்பாடடையும்!

4. உண்மை: பண மதிப்பில் இது உயர்ந்து தானிருக்கிறது. ஆனால், எப்படியிருப்பினும் பணவீக்

அட்டவணை - 2

சுகாதாரச் செலவினம் - ஐந்தாண்டுத்திட்ட காலங்களில்

ஐந்தாண்டு திட்டத்திற்கான காலம்	திட்டத்திற்கான மொத்த முதலீடு (படலெடு)	சுகாதாரம்	குடும்ப நலன்	3 + 4 கூட்டு	குடிநீர் வசதி, சுற்றுப்புற சுகாதாரம்	ஒட்டு மொத்தம் 5 + 6 கூட்டு
I 51-56	19600 (100)	652 (3.3)	1 (0.0)	653 (3.3)	110 (0.6)	763 (3.9)
II 56-61	49720 (100)	1408 (3.0)	50 (0.1)	1458 (3.1)	740 (1.6)	2198 (4.7)
III 61-66	85765 (100)	2259 (2.6)	249 (0.3)	2508 (2.9)	1057 (1.2)	3565 (4.1)
IV 69-74	157788 (100)	3355 (2.1)	2708 (2.1)	6135 (3.9)	4589 (2.9)	10724 (6.8)
V 74-79	394262 (100)	7608 (1.9)	4918 (1.3)	12526 (3.2)	10916 (2.8)	23442 (6.0)
VI 80-85	109291 7(100)	20252 (1.8)	13870 (1.3)	34122 (3.1)	39776 (3.6)	73898 (6.7)
VII 85-90	220216 3(100)	36941 (1.7)	29581 (1.3)	66522 (3.0)	71227 (3.2)	137749 (6.2)
VIII 92-97	434100 (100)	75759 (1.7)	65000 (1.5)	140759 (3.2)	167110 (3.8)	307869 (7.0)

கத்தின் அளவிற்கேற்ப நாம் இதை சமன் செய் தால் உயர்வு ஒன்றும் அதிகரிக்கத்தக்க அளவில் இல்லை. மொத்த சுகாதார செலவினங்களை சதவீத அடிப்படையில் பார்த்தோமானால் உண்மையில் சரிவு ஏற்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இது குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டச் செலவினத்துடன் சேர்த்து 3 சதவீத அளவில்தான் இருக்கிறது. எனினும், எண்பதுகளில் குடிநீர்த்திட்டச் செலவினத்தில் சிறிது கூடுதலாகியிருக்கிறது. இதைக் கீழே வரும் அட்டவணையில் காணலாம்.

தொண்ணூறுகளின் சீர்திருத்தங்களின் போது, சுகாதாரத்திற்காகச் செலவிடப்பட்ட நிதியின் சதவீதம் நிலையாக-சீராக இருந்தது. ஆனால், எல்லா வளர்ச்சித்திட்டம் செலவினங்களிலும் ஏற்பட்ட வெட்டின் காரணமாகவும், பணவீக்கத்தின் காரணமாகவும் சுகாதாரத்திற்கான செலவினத்தில் உண்மையாகச் செலவிடப்பட்ட தொகையில் குறிப்பிடத்தக்கச் சரிவு இருந்தது. பின்வரும் அட்டவணை இதைக் காட்டும்.

அட்டவணை - 3

உண்மையான செலவினம் / சுகாதாரப் பிரிவில் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகை.

தொண்ணூறுகளில் ஆண்டுத் திட்டங்களில்...

(1990 - 91 - நிலையான விலைகள் - கோடிகளில்)

வளர்ச்சிக்கான மொத்த செலவினம்

சுகாதாரத்திற்கான செலவினம்

	வளர்ச்சிக்கான மொத்த செலவினம்			சுகாதாரத்திற்கான செலவினம்		
	மத்திய + மாநிலங்கள்	மத்திய	மாநிலங்கள்	மத்திய + மாநிலங்கள்	மத்திய	மாநிலங்கள்
90-91	40062	23511	16551	659 (1.65)	189 (0.8)	471 (2.84)
91-92	39075	22839	16236	629 (1.61)	183 (0.8)	447 (2.75)
92-93	39946	23958	15988	665 (1.67)	210 (0.88)	455 (2.85)
93-94	44573	27942	16631	658 (1.48)	203 (0.73)	454 (2.73)
94-95	48482	31186	17296	780 (1.61)	273 (0.88)	507 (2.93)
95-96	54662	33518	21144	924 (1.69)	285 (0.85)	639 (3.02)

5. தவறு: அரசின் சுகாதாரத்துறைச் செலவினம் கிராமப்புறங்களில் 46.5% ஆக இருக்கையில் நகர்ப்புறங்களில் இது 53.5% ஆக இருந்தது. இந்த 53.5% நிதிச் செலவு மக்கள்தொகையில் 23 சதவீதம் பேருக்கு மட்டுமேயானது! ஆதாரம்: தேசத்தின் சுகாதார நிலை. - சதந்திரமான ஆணையம் ஒன்றின் அறிக்கை - வி.ஹெச்.ஏ.ஐ. பதிப்பித்தது! வேறுசில மதிப்பீடுகள், கிராமப்புறங்களுக்கான சுகாதாரச் செலவினங்களை இன்னும் குறைவாகவே காட்டுகின்றன. ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்களுக்காகவும், அவற்றின் குறைந்தபட்ச செலவினங்களுக்காகவும் செலவிடப்படுகிறது தவிர கிராமப்புறங்களில் சுகாதாரத்திற்காகச் செலவிடப்படுகிறது மிகக் குறைவே. எல்லா மருத்துவக் கல்லூரிகளும், எல்லா மருத்துவமனைகளும் மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களும் நகரங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. நகர்ப்புற மருத்துவமனைகளில் பெரும்பாலானவை கிராமப்புறங்களின் மருத்துவத் தேவைகளை ஓரளவு கவனிக்கின்றன என்பதென்னவோ உண்மைதான். காரணம் - வேறு மாற்று ஏற்பாடுகள் கிராமங்களில் இல்லை என்பதுதான்.

6. தவறு: இதற்கு நேர் முரணாக, சுகாதார நிலையில் பின்தங்கியுள்ள மாநிலங்கள் சுகாதாரச் செலவுகள் குறைவாகவே செய்யப்படுகின்றன. அவர்களது வரவு செலவு திட்டங்களிலும் குறைவான சதவீதமாகவே இது அமைகிறது. இந்த மாநிலங்கள் பொருளாதார ரீதியாகவும் பலவீனமானவை. சுகாதாரத்துறைக்கான முதலீட்டைத் திரட்டுவதில் இவை மிகவும் சிரமப்படுகின்றன. இவ்வாறாக, இறப்புலிகிதம் மிக அதிகமுள்ள மாநிலங்கள் ஐந்து. (பின்வரும் ஆறுமாநிலங்களில் இறங்கு வரிசையில் வருகின்றன) மத்தியப் பிரதேசம், ஒரிஸ்ஸா, உத்திரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், அஸ்ஸாம், பீஹார். முதற்புற ஊசிகள் போடுவதில் மிகப்பலவீனமான மாநிலங்கள் : பீஹார், அஸ்ஸாம், மத்தியப்பிரதேசம் மற்றும் உத்திரப்பிரதேசம். பயிற்சி பெறாதவர்களைக் கொண்டு பிரசவம் பார்ப்பதில் மிக மோசமான நிலைமை உள்ள ஆறு மாநிலங்கள்: அஸ்ஸாம், பீஹார், மத்தியப்பிரதேசம், ஒரிஸ்ஸா, ராஜஸ்தான் மற்றும் உத்திரப்பிரதேசம். மிக அதிகபட்ச வறுமை உள்ள மாநிலங்களும் பீஹார், அஸ்ஸாம், ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம்.

7. உண்மை: குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்திற்கான செலவினம்தான் சுகாதாரச் செலவுகளில் பாதிவரை இடம்பெறுகின்றது. (பதில் 4-க்கான அட்டவணையைப் பார்க்கவும்)

8. தவறு : பயனடைபவர்களுக்கான பணஉதவிகள் உட்பட குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டச் சேவைகளே பிரதான செலவினங்களாக அமைகின்றன. தாய்மை மற்றும் குழந்தை நலச் சேவைகள் மொத்தச் செலவில் வெறும் 13.1 சதவீத மதிப்புக்கு மட்டுமே இடம்பெறுகின்றன. குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டச் செலவுகள் 73.3 சதவீதமாக மொத்தச் செலவில் இருக்கின்றன. (ஆதாரம் : 1985 - எண்ணிக்கை - கேள்வி 5க்கான அதே ஆதாரத்திலிருந்து பெறப்பட்டது)

9. தவறு : 1986 உடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தங்கும் நோயாளிகள் (In-patients) தங்கள் கையிலிருந்து செய்த உடல்நலச் செலவு நான்கு மடங்காக 1995-96ல் உயர்ந்தது. ஏழைக்குடும்பங்களில் ஒட்டுமொத்த குடும்ப வருமானத்தில் 20 சதவீதத்திற்கும் அதிகமாகத்தான் மருத்துவத் தேவைகளுக்காகச் செலவிடப்படுகிறது என்று புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. இதுதான் உலகமயமாக்கலின் உடனடி விளைவாகும்.

10. உண்மை: தனியார் நலவாழ்வுத்துறையைச் சார்ந்திருப்பது உள்நோயாளிகளின் நலனைப் பொறுத்தவரை 40சதவீதமிருந்து 55சதவீதமாகவும், புற நோயாளிகளின் நலனுக்கான சார்ந்திருத்தல் 75சதவீதமிருந்து 80சதவீதமாகவும் உயர்ந்திருக்கிறது.

11. தவறு : ஒரு குடும்பத்தின் நலவாழ்வுச் செலவுகளில் 71% மருந்துகள், மருத்துவக் கட்டணம், மருத்துவ ஆய்வுகளுக்குச் சென்றுவிடுகிறது. போக்குவரத்திற்காக 8சதவீதமும், மருத்துவமனையில் தங்குதல் - அறுவைச் சிகிச்சை போன்றவற்றிற்கு சுமார் 13 சதவீதமும் செலவாகின்றன. குடும்பத்தின் செலவுகளில் பெரும்பான்மையான பகுதி, மருந்துகள் - ஆய்வுகளுக்குச் செல்லும்போது அவை தேவையற்ற, அபாயகரமான மருந்துகளுக்காகச் செலவிடப்படுகின்றன. இந்தத் தொகை மட்டுமே 60சதவீதத்திலிருந்து 90சதவீதத்திற்கும் அதிகமாக இருக்கிறது. (இந்தக் கணிப்பு மிகப் பழமையான மரபுசார் மதிப்பீட்டின்படியே) இதுவும் தவிர மருந்துகளைத் தீர்வுகளை அல்லது வீடுகளில் எளிய சுக மருந்துவ முறைகளைப் பயன்படுத்தாமல் - உதாரணமாக, சாதாரண இரும்பு மருந்துக்கான தீர்வுகள் - இவற்றுக்காக மருந்துகளைப் பயன்படுத்தும் செலவினங்களும் அடங்கும். ஏழைக் குடும்பங்களைப் பொறுத்தவரை இந்த உண்மை தெளிவானது. உதாரணமாக வயிற்றுப்போக்கு நோய்க்கான மிகப் பொதுவான செலவு, மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படாமல் இவ்வாறு அல்லது நடுத்தரமாகச் சிகிச்சையளிக்க ரூ.20 முதல் ரூ.50, வரை ஆகிறது. இதையே எந்தவிதச் செலவுமின்றி உள்ளூர் நலத்துறை ஊழியரைக் கலந்தாலோசித்து அதன் மூலமே உரிய சிகிச்சையைப் பெறமுடியும். (ஆதாரம், பதில் 5க்கான அதே ஆதாரம் மற்றும் ஆனந்த் பாட்கேயின் 'ரேஷனல் டிரக் யூஸேஜ்')

12. உண்மை: உலக வங்கியின் மதிப்பீட்டின்படி நலவாழ்வுக்கான மொத்த அந்நிய உதவி மற்றும் கடன்கள் அனைத்தையும் சேர்த்தால்கூட அவை இந்திய நலத்துறையின் மொத்த நிதிநிலை ஒதுக்கீட்டில் 9%-ஐ விடக் குறைவாகவே இருக்கிறது.

13. தவறு: முதலாவதாக, கடன்களாகவும் - உதவிகளாகவும் நாம் இந்த அயல் நோக்கிலிருந்து பெறுகிற தொகை, நமது நாட்டிலிருந்து அந்த நாடுகளுக்கு இலாபமாகவும் உற்பத்திப் பொருட்களாகவும் வெறியேறுகிற பெருந்தொகையில் ஒரு மிகச்சிறிய பகுதிதான். இரண்டாவதாக, இப்படிப் பெறப்படுகிற சிறிய தொகையிலும் ஒரு கணிசமான சதவீதத் தொகை ஆலோசனைக் கட்டணமாகவும், அதே நோக்கிலிருந்து வாங்கப்படுகிற சாதனங்களாகவும் மீண்டும் அவர்களுக்கே திரும்பிப் பாய்கிறது.

மூன்றாவதாக. உதவியோ - கடன்களோ எதைத் தந்தாலும் அது ஆதாயயில்லாமல் தரப்படுகிற தொகை அவ்வ. அவர்கள். இந்த உதவிக்களுக்கான விலையை நமது கொள்கைகளை மாற்றச் சொல்லி நிர்பந்தம் செய்வதன்மூலமும். நமது நாட்டு இறையாண்மையின் ஒரு பகுதியை அடகு வைக்கச் செய்வதன் மூலமே பெற்று விடுகிறார்கள். இறுதியாக இவர்களை ஏன் நாம் முதல் இடத்தில் வைக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகவில்லை. இத்தகைய செல்வாதாரங்கள் நமது நாட்டிலேயே உருவாக்கப்படக் கூடியவையே. நாம் கடன் தவணைகளால் மென்மேலும் சுமைகளைச் சுமப்பவர்களாகிறோம்: இதன் தொடர் விளைவாக மென்மேலும் வளைந்து கொடுப்பவர்களாகிறோம். உள்நாட்டு சமூகக் குழுக்களை வலிமையுடையதாக்குவதன் மூலம் நாம் வளர்ச்சிக்கான மாற்றுத் திட்டங்களைத் தேர்வு செய்யலாம். இதன்மூலம் நாம் உயர்ந்தபட்ச செயல்திறன்களை மிகக்குறைந்த செலவில் அடைய முடியும். நமது சொந்த சமூகங்களை வலிமையுடையதாக்குவதில் அக்கறையற்று இருப்பதன் விளைவாகத்தான் நம்மை நாமே வெளிநாட்டுக் கடன்களுக்கும் - அவர்களின் நிபந்தனைகளுக்கும் அடிமைப்பட நேரிடுகிறது!

சரி. எவ்வளவு மதிப்பெண் வாங்கினீர்கள்?



மருந்து உற்பத்தித் தொழில்

உலகமயமாக்கல் இப்படி இதனுடைய சுயசார்பை அழித்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது?

மருந்து உற்பத்தித் தொழிலின் வளர்ச்சி:

இந்தியாவில் மருந்துகள் - மருந்துசார் தொழிலின் வருடாந்திர விற்பனை இப்போது ரூ. 2000-கோடியான உயர்ந்திருக்கிறது. பெரும்பாலான மருந்துகள். இந்நாட்டிலுள்ளேயே தேசியத்துறை சார்ந்த கம்பெனிகளாலேயே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. நம்நாடு மருத்துவத்துறை தொழில்நுட்ப நிபுணர்களை ஏராளமாகப் பெற்றிருக்கிறது.

இதன் விளைவாக மருந்துகள் மிகக்குறைவாகவே இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. மருந்துகளின் விலைகளும் குறைவு. நமது நாடு இத்துறையில் சுயசார்பை எட்டி விட்டது!



இத்தகைய முக்கியமான வளர்ச்சி. 1958ல் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட தொழிற்கொள்கையாலேயே சாத்தியமாயிற்று. இக்கொள்கையின் இலக்கு. தொழிற்துறையில் சுயசார்பை அடைவது என்பதே. இதே ஆண்டில் உலக சுகாதார நிறுவனம் மற்றும் யூனெஸ்கோ - அமைப்பின் உதவியோடு நாட்டின் முதல் ஆண்டிப்பயாடிக்ஸ் உற்பத்தித் தொழிற்சாலையான ஹிந்துஸ்தான் ஆண்டிப்பயாடிக்ஸ் நிறுவனம் பிம்பிரி என்ற இடத்தில் பொதுத்துறையின் கீழ் நிறுவப்பட்டது. மேற்கத்திய வளர்ந்த நாடுகள் மருந்து உற்பத்திக்கான தொழில்நுட்பத்தை இந்தியாவுக்கு வழங்க மறுத்த அச்சுமூலில் அப்போதைய சோவியத் யூனியனை நம் நாடு அணுகியது. முன்னாள் சோவியத் யூனியன் உதவியுடன் இந்தியன் டிராக்ஸ் அண்டு பார்மசூட்டிகல்ஸ் விமிடெட் துவங்கப்பட்டது. இன்றளவும் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய மருந்து நிறுவனமாக ஐ.டி.பி.எல் விளங்குகிறது. இதற்கு முன்பு இந்தியாவில் மருந்துகளின் விலைகள். உலகத்திலேயே அதிகபட்ச விலைகளுள் ஒன்றாகும். பொதுத்துறை மருந்துத் தயாரிப்பு நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்குப்பின். மருந்துகளின் விலைகள் குறைபத் தொடங்கின. அந்நிய நாடுகளின் பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளும் தங்களின் மருந்துகளின் விலைகளைக் குறைத்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகின. மேலும். அவர்களின் உற்பத்திப் பிரிவுகளையும் இந்த நாட்டில் உருவாக்கி வளர்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

இதற்கு முன்பெல்லாம் பன்னாட்டு மருந்து நிறுவனங்கள் மருந்துச் சந்தையில் ஏகபோக ஆதிக்கமும். கட்டுப்பாடும் செலுத்தி வந்தன. அவர்கள் எந்த மருந்துகளை. எப்போது. எந்தவிலையில் விற்பனைக்கு விட வேண்டுமென்று தீர்மானிப்பது வழக்கம்.

மருந்து ஆராய்ச்சி :

சுதந்திரத்திற்கு முன்பு, ஒரே ஒரு மருந்துதான் நம்நாட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஐ.டி.பி.எல் மற்றும் ஹெச்.ஏ.எல். (IDPL and HAL) ஆகிய இரு பொதுத்துறை நிறுவனங்களுமே புதிய மருந்துகளை உருவாக்கும் ஆய்வுக்களுக்கான வசதிகளைப் பெற்றிருந்தன. பிற்பாடு, அரசாங்கம் மத்திய மருந்து ஆராய்ச்சி சாலையை (Central Drug Research Laboratory CDRL) லக்னோவில் அமைத்தது. தேசிய இராசயன தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தை (IIT) ஹைதராபாத்திலும் அரசே நிறுவியது.



இந்த ஆய்வகங்கள், மிகக்குறுகிய காலத்தில் 18 புதிய மருந்துகளைக் கண்டறிந்தன..!

இதைவிட முக்கியமானதாக இதே ஆய்வகங்கள் சுமார் 120 மருந்துகளுக்கான உற்பத்தி வழிமுறைகளைக் கண்டுபிடித்தன. இவை நமது மக்களுக்கு மிகப் பிரதானமாகத் தேவைப்படும் மருந்துகளாகும். புதிய காப்புரிமைச் சட்டங்கள் இவற்றைப் பாதிக்கின்றன!

இந்திய மருந்து கம்பெனிகள், மேற்கண்ட வழிமுறைகளில் மருந்துகளை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கின. இதன் விளைவாக இந்திய மருந்து நிறுவனங்கள், உலகச் சந்தையில் அறிமுகப்படுத்தப் பட்ட எந்த புதிய மருந்தையும் அவற்றின் முதல் அறிமுகத்திற்குப்பின் மிகக்குறுகிய காலத்திற்குள் இங்கேயே தயாரிக்கக்கூடிய திறனைப் பெற்றன. மருந்துத் தொழிற்சாலைகளில் நிலவிய சூழல், ஒரு பிரமிக்கத்தக்க மாறுதலுக்கு உள்ளாயிற்று. இந்திய மருந்து நிறுவனங்கள் பன்னாட்டு மருந்து நிறுவனங்களுடன் மிக வலிமையான முறையில் போட்டியிட்டன. இப்போது சுமார் 30 இந்திய மருந்து நிறுவனங்கள் நாட்டில் முதன்மையான பட்டியலில் உள்ள 50 மருந்து நிறுவனங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இது மட்டுமின்றி, இந்திய மருந்து நிறுவனங்கள் பன்னாட்டு மருந்து நிறுவனங்களுடன் ஏற்றுமதியிலும் போட்டியிடுகின்றன. இந்திய மருந்து நிறுவனங்கள், Ibuprofen, Trimethoprim, இப்புரோஃபென், டிகரமெதோபிரின், முதலான பல்வேறு மருந்துகளை மேற்கூலகுக்கு ஏற்றுமதி செய்கின்றன. பல இந்திய மருந்து நிறுவனங்கள், தமது தயாரிப்பு - உற்பத்திச் சாலைகளை ஐரோப்பா, அமெரிக்கா உள்ளிட்ட இதர நாடுகளிலும் நிறுவியுள்ளன!

மருந்துக் கொள்கை:

ஹெரோபி-யில் 1985ம் ஆண்டு நடந்த உலக சுகாதார நிறுவனத்தின் உலக சுகாதார மாநாட்டில் எந்த ஒரு நாடும் அதனுடைய மக்களின் நல்வாழ்வுத் தேவைகளை ஒரு பொருத்தமான மருந்துக் கொள்கையைப் பின்பற்றாமல் நிறைவேற்ற முடியாது என்று பிரகடனம் செய்தது. இன்னும் முன்னதாக, இந்திய அரசு மருந்துகள் மற்றும் மருந்தாக்க இயல் தொடர்பான ஒரு குழுவை 'ஹாத்தி கமிட்டி' என்ற பெயரில் அமைத்திருந்தது. இக்குழுவின் அறிக்கையும், பரிந்துரைகளும் 1975ல் வெளியிடப்பட்டன. இதனுடைய பரிந்துரைகளில் சில, உலக சுகாதார நிறுவனத்தின் பிரகடனத்தின் பகுதிகளாகவும்

அமைந்திருக்கின்றன. இந்தக்குழு, நாட்டில் மிக அதிகம் தேவைப்படுகிற, 119 மருந்துகளின் பட்டியலைத் தயாரித்து இந்த மருந்துகளின் உற்பத்தியை உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டுமென்று வழிகாட்டியுள்ளது. இந்தக்குழு எவ்வாறு அந்நிய மருந்து நிறுவனங்களும் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு தேசிய மயமாக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அதற்கு முன்னதாகவே அந்நியப் பங்குகள் இந்நிறுவனங்களில் படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் பரிந்துரைத்திருக்கிறது.

மருந்து அமைச்சகம் தொழில் அமைச்சகத்தின் கீழ் தான் வருகிறது. சுகாதார அமைச்சகத்தின் கீழ் அல்ல!

என்ன? அப்படியானால் அரசு, மருந்துகளை பணம் பண்ணும் கருவியாகத்தான் பார்க்கிறது; மக்களின் துயரங்களைத் தீர்க்கும் ஒரு வழியாகப் பார்க்கவில்லையா?

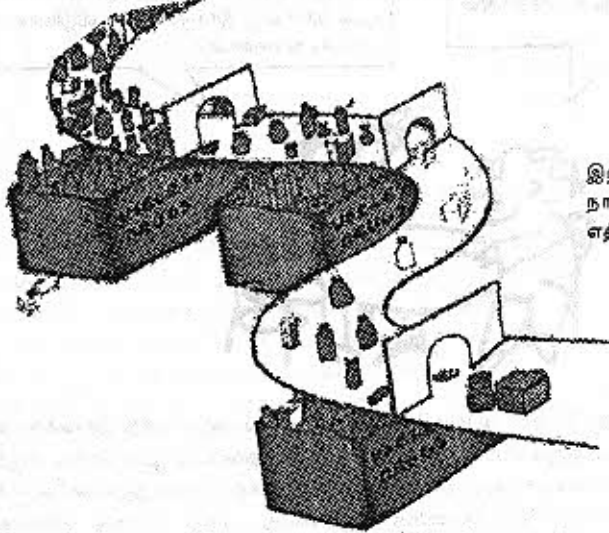


அரசாங்கம் முதன்முதலில் 1986-ல் மருந்துக் கொள்கையை அறிவித்தது. இக்கொள்கை, ஹாத்தி கமிட்டியின் பரிந்துரைகளில் பலவற்றைப் பின்பற்றாவிட்டாலும், தேசிய மருந்து நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவ முயன்றது. பொதுத்துறை மருந்து நிறுவனங்களுக்கு சில பாதுகாப்புக்களையும் இக்கொள்கை வழங்கியது. முதல் மருந்து விலைகள் கட்டுப்பாட்டு ஆணை, 1970ல் பிறப்பிக்கப்பட்ட பொழுது எவ்வாறு மருந்துகளும் விலைகள் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டிருந்தன. அடுத்த ஆணை 1987ல் பிறப்பிக்கப்பட்ட பொழுது சற்றேறக்குறைய 387 மருந்துகள் விலைக்கட்டுப்பாட்டு ஆணைக்கு உட்பட்டிருந்தன. இப்பொழுதோ - மொத்தமே 63 மருந்துகள் மட்டுமே மருந்து விலைகள் கட்டுப்பாட்டு ஆணையின் கீழ் உள்ளன!

அத்தியாவசிய மருந்துகள்:

மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையில் நமது நாட்டில் புழக்கத்தில் உள்ள மருந்துகளில் உண்மையில் எத்தனை மருந்துகள் அர்த்தமுள்ளவை, தேவையானவை? வெவ்வேறு தொழிற் சின்னங்களுடன் சந்தையில் விற்பனையாகும் பல மருந்துகள் பற்றி அரசுக்கே தெரியாது. ஒரு பத்தாண்டுக்கு முன்பு மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசு மதிப்பீட்டின்படி சற்றேறக்குறைய 60,000 மருந்துகள் சந்தையில் புழக்கத்தில் உள்ளன. ஏராளமான பொருத்தமற்ற - அபாயகரமான மருந்துகள் சந்தையில் விரைந்து பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் பெரும்பாலான மருந்துகள் உடனே தடை செய்யப்பட

வேண்டியவையாகும். அரசு உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய ஒரு காரியமாக வலியுறுத்தப்படுவது இது. அத்யாவசிய மருந்துகளின் பட்டியலைத் தயார் செய்திட வேண்டும். மிகப் பெரும்பாலான மக்களுக்குத் தேவைப்படுகிற, அனேகமாக அவர்களின் எல்லா நோய்களுக்கும் சிகிச்சையளிக்கக்கூடிய மருந்துகள் இவை. அரசு, இந்த அத்யாவசிய மருந்துகளின் உற்பத்தியை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். மக்களுக்கு நியாய விலையில் அவை கிடைப்பதையும் உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டும். நோயாளிகள் அவர்களாகவே எந்த மாத்திரை வாங்கவேண்டும் என்று நிர்ணயிப்பதில்லை. ஆகவே தேவையற்ற மாத்திரைகள் அவர்கள் மீது திணிக்கப்படக்கூடாது என்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டும்.



இந்த ஏற்பாடுதான் நாம் உண்மையில் எதிர்பார்ப்பது...

நமது நாட்டிற்கான அத்யாவசிய மருந்துகளின் பட்டியலைத் தயாரிக்கும்படி அரசிடம் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்த போதிலும், அத்தகைய ஒரு பட்டியலை முன்வைப்பதற்கு அரசுக்கு பத்தாண்டுகள் தேவைப்பட்டன. பட்டியல் வெளிவந்தது 1996ம் ஆண்டில்தான். பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு விட்ட போதிலும், மருந்துகளின் பொருத்தமான பயன்பாட்டை உறுதிப்படுத்த அதைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற எந்தவித ஒரு முயற்சியும் அரசிடம் இல்லை. உண்மையில், அத்தகைய ஒரு பட்டியல் எங்கிருக்கிறது, எப்படிப் பெறுவதென்பதைக்கூட ஒருவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. இத்தகைய அத்யாவசிய மருந்துகளின் பட்டியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறைந்த பட்சம் மருத்துவ மனைகள் தங்களுக்கான மரபுமுறைகளைத் தயாரிக்கலாம்; மருத்துவர்கள் தங்களுடைய பயன்பாட்டு மருந்துகளை இந்தப் பட்டியலின் வரம்புக்குள் நிறுத்திக் கொள்ளும்படி அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். இதுபோலவே, இருக்கிற வரம்புக்குட்பட்ட வளங்களை அதிக லாபம் பெறுவதற்காக பயனற்ற மருந்துகளைத் தயாரிப்பதில் வீணாகக் காணல் - அத்யாவசிய மருந்துகளை மட்டுமே தயாரிக்கும்படி தொழிற்சாலைகளையும் கேட்டுக் கொள்ளலாம்.

பன்னாட்டு மருந்துத் தொழில்:

பன்னாட்டு மருந்து நிறுவனங்கள், இந்தியாவுக்கு வந்தபோது மிகக்குறைந்த மூலதனத்துடன் தான் வந்தன. ஆனால் நூற்றுக்கணக்கான கோடி ரூபாய்களுக்கு சொத்துக்களை இங்கு உருவாக்கிக் கொண்டன. அந்த நிறுவனங்கள் அப்படியென்றும் உயர்ந்த பட்ச தொழில் நுணுக்கத்தை வழங்கிவிடவில்லை. ஆனால் அதற்குப்பதிலாக ஏராளமான அந்நியச் செலாவணித் தொகைகளை இலாபம் புனைவுரிமைத் தொகை, தொழில் நுட்ப வழிவகையறிவு என்ற பல்வேறு பெயர்களில் வாரிக்கொண்டு போயின. இந்தப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் முதலில் பொதுத்துறை நிறுவனங்களைத் தகர்த்தறிய முயன்றன. இப்போது அவை இலாபம் ஈட்டுவதற்காக அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் சக்திமிக்க ஆதரவு திரட்டும் 'லாபி' முயற்சிகள் உலகத் தொழில் அமைப்புக்கு (WTO) காப்புரிமைப் பிரச்சினைகளை (குறிப்பாக மருந்துகள் சார் காப்புரிமைகள்) 'காட்' ஒப்பந்தத்தில் சேர்த்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உண்டுபண்ணின! இந்தப் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் பிரச்சாரத்தினால்தான் அமெரிக்காவின் வர்த்தகத் தடைகள் இந்திய மருந்துக் கம்பெனிக்கு எதிராக செயல்படுவதற்குப் பயன்பட்டன. இந்த பிரச்சாரம், மேலும் ஒருபடி முன்னேறி - இந்தியாவுக்கு எதிராக உலக வர்த்தக அமைப்பிடம் காப்புரிமை ஒப்பந்தங்களை மீறுவது குறித்த புகார்களைப் பதிவு செய்யப் போவதாக மிரட்டுமளவுக்கும் சென்றது. அனேகமாக எல்லாப் பன்னாட்டு மருந்து நிறுவனங்களும் இப்போது தங்களின் உற்பத்திப் பிரிவுகளை மூடிவிட்டு சிறுதொழில் நிறுவனங்களைப் பயன்படுத்தி தங்களின் மருந்துகளை உற்பத்தி செய்கின்றன. இந்தத் தந்திரத்தால் மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் மட்டும் 15,000 பணியாளர்கள், வேதியியல் வல்லுநர்கள், விஞ்ஞானிகள் வேலையிழந்து நிற்கின்றனர். இப்பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் இன்னும் மூன்றே வருடங்களில் இந்திய மருந்தாக்கத் தொழிற்சாலைகளின் மீது மேலாதிக்கம் செலுத்தமுடியும் என்பதில் நம்பிக்கைக் கொண்டிருக்கின்றன.

பன்னாட்டு நிறுவனங்களும், அரசின் கொள்கையும் சேர்ந்து திட்டமிட்ட வகையில் படிப்படியாக மருந்துத் தொழிலில் இந்தியா பெற்றிருந்த தனிச்சிறப்பு மிக்க சுயசார்பு நிலையை அழித்துச் செயலற்றப் போகச் செய்து வருகின்றன. அரசாங்கம், முதலில் பொதுத்துறை மருந்துத் தொழில் நிறுவனங்களின் பங்களிப்பைக் குறைத்து விளிம்புநிலைக்குத் தள்ளிச் சென்றபின் அவற்றை ஒரேயடியாக முடிமாக்கி வருகிறது. இப்போது பொதுத்துறை மருந்து நிறுவனங்கள், ஒன்று - பன்னாட்டு நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன அல்லது மூடப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த நாடு இப்போது மெல்ல மெல்ல மருந்துகளை இறக்குமதி செய்வதை அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது! ஏராளமான மொத்த மருந்துத் தயாரிப்பு நிறுவனங்கள் - பெரியவையோ, சிறியவையோ - தடையற்ற இறக்குமதி மற்றும் மருந்துக்குவிப்பால் மூடப்பட்டு வருகின்றன. ஒருபுறம் இறக்குமதிக்கான சங்கவரி குறைக்கப்பட்டு வரு

கிறது; மற்றொரு புறம் - ஏற்றுமதிக்கான கலால்வரி கூட்டப்பட்டு வருகிறது. இந்தப் போக்கினால் இறக்குமதியான மருந்துகளின் விலை மலிவாக இருக்கும்: ஆனால் உள்நாட்டு மருந்துகளோ மென்மேலும் அதிகவிலையில் விற்கும். ஆடம்பரக் பொருட்களுக்கான தீர்வை குறைக்கப்பட்டிருப்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுகூர்தல் அவசியம்!

மருந்து விலைகளின் கட்டுப்பாடு என்பது இப்பொழுது குறைந்த அளவிற்கே எஞ்சியிருக்கிறது. இதையும் முற்றாகக் கைவிட்டுவிட திட்டங்கள் தயாராகி வருகின்றன. 'விலைகளைப் பொறுத்தவரை சுய ஒழுங்குடன் நிர்ணயிக்கப்படுபவையாக இருந்தால்தான் சந்தையில் ஏற்படும் போட்டியைச் சமாளிக்க முடியும்' என்று மருந்து தயாரிப்புத் தொழிற்சாலை அரசுக்குக் கொடுத்து வந்த நிர்ப்பந்தத்திற்கு அரசு பணிந்துவிட்டது. ஏற்கெனவே காசநோய்க்கு - எதிரான மருந்துகள் உட்பட பல அத்தியாவசிய மருந்துகளின் விலைகள் ஒரே வருடத்தில் இரண்டு மடங்காகி விட்டன. இதனுடைய உச்சகட்டமாக. எல்லாப்புதிய மருந்துகள் மற்றும் தடுப்பு மருந்துகளின் விலைகள் வரம்பேயில்லாமல் உயர்ந்துவிட்டன - காரணம் இவை எல்லாம் இறக்குமதி செய்யப்பட்டவை.

கிட்டத்தட்ட 10,000 மருந்து உற்பத்தியாளர்களில் 500பேர் மட்டுமே அமைப்புரீதியாக ஒழுங்கமைந்த பெரிய நிறுவனங்களாக இருக்கிறார்கள். இதர அனைவரும் சிறுதொழில் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களே. பொதுப்படையான மருந்துகளை உற்பத்தி செய்தும், இம் மருந்துகளை பல்வேறு அரசுத்துறை நிறுவனங்களுக்கு விநியோகம் செய்துமே இச்சிறு நிறுவனங்கள் வாழ்கின்றன. பொதுப்படையான மருந்துகளின் மீது சுங்கவரிகளை விதித்தும் வருடாந்திர பணவரவு செலவு ரூ.12 கோடிகள் வரை உள்ள மருந்துக் கம்பெனிகள் மட்டுமே இப்பொதுப்படையான மருந்துகளை விநியோகிக்க முடியும் என்று நிபந்தனை விதித்தும் தற்போது அரசு செயல்படுவதால் சிறிய நிறுவனங்கள் மூடப்படும் நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. அரசின் இந்தக் கொள்கை பன்னாட்டு மருந்துக் கம்பெனிகள் இந்தியச் சந்தையை மறுபடி ஏகபோக ஆதிக்கம் செலுத்தவே உதவும்.

அரசாங்கம், இப்போது பன்னாட்டு மருந்துக் கம்பெனிகளை 75% முதல் 100% அந்நியப் பங்குகளுடன் செயல்பட அனுமதித்து வருகிறது. அந்நியச் செலாவணி ஒழுங்கு படுத்தும் சட்டத்தில் இப்போது செய்யப்பட்டிருக்கும் மாற்றத்தின்படி அரசாங்கம் பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு இலாபத்தை மட்டும் இன்றி அந்நியச் செலாவணியையும் எடுத்துச் செல்ல வழி வகுத்துத் தந்துள்ளது.

உலகமயமாக்கலும், காப்புரிமையும்:

இந்தியக் காப்புரிமைச் சட்டம் 1970. தேசியத் தொழிற்சாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு உத்வேகம் தரக்கூடிய மிகப்பொருத்தமான ஒரு சட்டமாக கருதப்படுகிறது. மருந்துகள் மற்றும் மருந்தாக்கத் துறையில் தேசிய நிறுவனங்கள் பளிச்சென்று புலனாகுமளவு

வளர்ச்சி பெறுவதற்கு இந்தச் சட்டம் முக்கியமான காரணமாகும். இந்தியாவிலேயே உற்பத்தி செய்யப்படக்கூடிய மருந்துகளை வெளியிலிருந்து இறக்குமதி செய்தாக வேண்டுமென்று இந்தியாவை நிர்ப்பந்திக்க விடாமல் பன்னாட்டு நிறுவனங்களை இந்தச் சட்டம் தடுத்து வைத்திருந்தது. அதோடு நூற்றுக்கணக்கான மருந்துகளின் தயாரிப்புத் தொழில்நுட்பங்களின் மேம்பாடு குறித்து ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும் இச்சட்டம் அனுமதித்தது. உலகச் சந்தையில் புதிய மருந்துகள் முதன்முதலில் அறிமுகம் ஆன உடனேயே சமகாலத்தில் இந்தியாவிலும் அறிமுகம் செய்ய இச்சட்டத்தில் வாய்ப்பிருந்தது.

இந்தியா உலக வணிக அமைப்பின் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. இது, அமெரிக்க மற்றும் ஐரோப்பிய மருந்து நிறுவனங்கள் இந்தியாவின் மீது ஒப்பந்தத்தை மீறி விட்டதாகப் புகார்களைப் பதிவு செய்வதற்கு வாய்ப்பளித்தது. இதை ஒரு சாக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அரசாங்கம் இந்தியக் காப்புரிமைகள் சட்டத்தை 1988ல் மாற்றியமைத்தது. இந்த மாற்றம், அடிப்படையில் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் பயனடைவதற்காகவே செய்யப்பட்டதாகும்.

பன்னாட்டு மருந்து நிறுவனங்கள் தங்களின் மருந்துகளை மிக உயர்ந்தபட்ச விலைகளில் இந்தியாவில் விற்பதற்கு மிகவும் பொருத்தமான வகையில் இந்தியக் காப்புரிமைச் சட்டத்தை முற்றாகத் திருத்தியமைக்க அரசாங்கம் தற்போது திட்டமிட்டு வருகிறது.

புதிய சட்டத்திற்குத் முன்வரைவு தற்போது ஒரு துணைக்குழுால் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்போது உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள திருத்தத்தின் நோக்கம் காப்புரிமைச் சட்டத்தின் எல்லா முக்கியப் பிரிவுகளையும் முழுமையாக மாற்றியமைப்பதுதான். இது, எந்த ஓர் இந்திய மருந்து நிறுவனத்தையும், எந்த ஒரு புதிய அனுத்திர கூறையும் அறிமுகம் செய்ய இப்போது அனுமதிக்கிறது. மிக நீண்ட காப்புரிமைக் காலமான 20 வருடங்களுக்கு உற்பத்தி வழிமுறைகளுக்கும் காலவரையறை இதில் உண்டு. உலக சுகாதார நிறுவனமே கூட இத்தகைய கடுமையான காப்புரிமை அமைப்பால், தொற்று நோய்களுக்கான சிகிச்சைகளை மேற்கொள்வதில் சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்று தெரிவித்துள்ளது. காப்புரிமைச் சட்டத்தில் இந்திய அரசு கொண்டு வந்துள்ள திருத்தங்கள், எந்த அளவிற்கு இருக்கின்றன என்றால், அவை உலக வர்த்தக அமைப்பின் விதிகள் கூடத் தேவைப்படாத அளவிற்கு இருக்கின்றன. இத்தகைய ஒரு நடவடிக்கைக்கு எதிராக இந்திய நிறுவனங்கள் நீதிமன்றத்தை அணுகி தடையாளையும் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய மாறுதல்கள் சுயசார்புடனிருந்த தேசிய மருந்துத் தொழிலை நிர்மூலமாக்கும்; மிக அதிக அளவிற்கு இறக்குமதிகளைச் சார்ந்திருக்குச் செய்யும்; மக்கள் மருந்துகளை டாலர் மதிப்பில் வாங்க வேண்டிய அளவிற்கு நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படுவார்கள்.

செய்ய வேண்டியது என்ன?

அத்தியாயம்-5

'உலகமயமாக்கலும் உணவுப்பாதுகாப்பும்'

மருந்தாக்கத் தொழிலில் நமது கயசார்பை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதற்கான வலுவான இயக்கமே இன்றைய உடனடித் தேவை.



இந்த இயக்கம் கீழ்க்கண்டவற்றை வேண்டி நிற்கிறது!

1. மருந்துகளின் உபயோகத்தைப் பகுத்தறிவுக்குட்பட்டதாகச் செய்யக்கூடிய ஓர் ஒருங்கிணைந்த மருந்துக் கொள்கையை உருவாக்கவேண்டும்.
2. அத்யாவசிய மருந்துகளின் உற்பத்தியை உறுதிப்படுத்துவது.
3. அத்யாவசிய மருந்துகளின் பட்டியலைப் பயன்படுத்துவதற்கான ஒரு வழிவகையை உருவாக்கவேண்டும்.
4. அத்யாவசிய மருந்துகளின் விலைகளைக் குறைப்பது மற்றும் அவற்றை ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பது.
5. எல்லா அரசாங்க மருத்துவ நிலையங்களிலும் எல்லா அத்யாவசிய மருந்துகளும் இலவசமாகக் கிடைப்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.
6. சர்வதேச நிறுவனங்களை / அமைப்புகளை அறிவுசார் சொத்துரிமைப் பாதுகாப்பு திட்டத்தை (IPR) அத்யாவசிய மருந்துகளை உற்பத்தி செய்வதற்குப் பொருத்தமான முறையில் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்க வேண்டும். கட்டாய லைசென்ஸ் வழங்கும் பிரிவுகளைக் குறிப்பாக மாற்றியமைக்க வேண்டும்.
7. 1970-ம் ஆண்டின் காப்புரிமைச் சட்டத்தில் எந்த மாறுதலும் செய்யப்படக் கூடாது.
8. ஆய்வு மற்றும் வளர்ச்சிப் பணிகளை அரசாங்க ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் மேற்கொள்ள ஊக்குவிப்பது.
9. பொதுத்துறை நிறுவனங்களைச் சீரமைக்க வேண்டும். அரசாங்கத் தேவைகளுக்கான எல்லா மருந்துகளையும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களிடமிருந்தே வாங்க வேண்டும்.
10. எல்லா மருந்துகளையும் பரிசீலனை செய்து அவற்றின் பதிவுகளைப் புதுப்பிப்பதை மறு மதிப்பீட்டுக்குட்படுத்த வேண்டும்.
11. மருந்து உற்பத்தியாளர்கள், மருந்துகள் விற்பனைக்காகப் பின்பற்றும் எல்லா வழிமுறைகளையும் பரிசீலித்து கட்டுப்பாட்டுக்குட்படுத்த வேண்டும்.
12. நோயாளியின் உரிமைப்பட்டியலை வளர்த்தெடுத்து அமலாக்க வேண்டும்.



அறிமுகம்:

ஒரு நாட்டின் உணவுப்பாதுகாப்பு என்பதற்கு அர்த்தம். என்ன? தனக்குத் தேவைப்படுகிற எல்லா உணவுத் தானியங்களையும் உற்பத்தி செய்வது; மற்றும் விநியோகிப்பதில் கயசார்புத் தன்மையிலான ஆற்றல் பெறுவதே. உணவுப்பாதுகாப்பின் உட்பொருள் ஒரு நாடு. தனது மக்களுக்கு உணவு வழங்குவதற்கு இறக்குமதியைச் சார்ந்திருக்கக் கூடாது. நாடு விடுதலையடைந்ததிலிருந்து, கடந்த 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரையிலும் - எல்லாத் தேசிய பொருளாதாரத் திட்டடல்களிலுமே 'உணவுப்பாதுகாப்பு' என்பது பொருளாதாரத் திட்டமிடலின் மிகப் பிரதானமானதும் - மையமானதுமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஒரு வருடம் முழுக்க உயிர்வாழ்வதற்குத் தேவைப்படும் உணவை உத்தரவாதமாகப் பெறுவதற்கான உறுதியளிப்பதே ஒரு குடும்பத்திற்கு அல்லது ஒரு சமூகத்திற்கு உணவுப்பாதுகாப்பு அளிப்பதாகும்.

ஏன் உணவுப் பாதுகாப்பு மிக முக்கியமானது?

- ◆ உணவுப்பாதுகாப்பு என்பது நமது பொருளாதார - அரசியல் சுதந்திரத்தின் அடித்தளமாகும். நமது மக்களின்/நாட்டின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு உணவு இறக்குமதியைச் சார்ந்திருப்போமானால், பின் மிகமோசமான அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு உட்பட வேண்டியவர்களாவோம். மட்டுமின்றி உணவு ஏற்றுமதி செய்கிற நாடுகளின், அரசியல் அச்சுறுத்தலுக்கும் ஆளாவோம். ஆகவே உணவுப் பாதுகாப்பு என்பது நமது இறையான்மையின் பாதுகாப்பு குறித்த விஷயமாகும்.
- ◆ உணவுப்பாதுகாப்பு என்பது நமக்குக் கடும் முக்கியத்துவமுடையது. என்பதற்கு இன்னொரு அடிப்படைக் காரணம்: இந்தியாவில் சீர்படுத்த முடியாத பசிக்குொடுமையும், சத்துணவுப் பற்றாக்குறையும் மிகப் பரவலாக இருக்கிறது என்பதுதான். இந்தியாவின் மொத்த ஏழை மக்கள் தொகை 93-94ல் 304 மில்லியன் இது 97-98ல் 320 மில்லியனாக உயர்ந்திருக்கிறது. ஒரு சராசரி மனிதர் குறைந்தபட்ச கலோரிகள் உணவைக்கூடப் பெற முடியாத இயலா நிலையில் இருப்பதை வறுமைநிலை என்று வரையறுக்கப்பட்ட காலத்தில் செய்யப்பட்டது. அனேகமாக 90 சதவீதத்து மக்களுக்கு அவர்களின் வருமானத்தில் உணவுப்பொருட்களை வாங்குவதற்காகச் செலவிடப்படுகிற பணம் 50 சதவீதத்திற்கும் அதிகமாக இருக்கும். இதிலும் மிகமிகக் கடைக்கோடி வறுமைநிலையில் இருக்கம் 50 சதவீத மக்களுக்கு இச்செலவு 70 சதவீதத்திற்கும் மேல். இத்தகைய ஒரு சூழலில் எவ்வளவுதான் குறுகிய காலத்திற்கே இருந்தாலும்கூட உணவுப்பற்றாக்குறை, மேலும் இதன் தொடர்விளைவாக விளைகளில் ஏற்றம் முதலியவை உணவு வாங்குவதில் மிக மோசமான விளைவுகளை உண்டாக்கிவிடும். உணவு ஆரோக்கியத்தின் அடிப்படை என்பதால் அதில் பற்றாக்குறை ஆரோக்கியத்தைப் பெருமளவு பாதிக்கும். 1943ம் ஆண்டின்

மாபெரும் வங்கப் பஞ்சத்தினால், 40 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் இறந்து போனார்கள். எண்ணற்ற கிராமங்கள் சீர்குலைந்து போயின. அந்தப் பஞ்சம், காலணியாதிக்க அரசின் யுத்தக் கொள்கைகளின் நேரடி விளைவான ஒன்றாகும். பஞ்சங்களும், தொற்றுநோய்களும் இந்தியாவைப் பெருந்துயரத்திற்கு ஆளாக்கிய அனைத்தும் கடந்த நூற்றாண்டின் முதற்பாதியில் நிகழ்ந்தன என்பதை இங்கு கட்டாயம் நினைவுபடுத்திக் கொண்டாக வேண்டும். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரே அரசு ஏற்றுமதிக்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில் தலையிட்டது. மேலும் உணவுப்பற்றாக்குறை ஏற்படும் சமயங்களில் உணவுப்பொருட்களை இறக்குமதி செய்து விநியோகத்தையும் சமாளித்ததால் மேற்கண்ட மாதிரியான கொடிய பஞ்சங்கள் குறைந்தன. 30 ஆண்டுகட்கும் இந்திய அரசு, தேசத்தின் தேவை முழுவதற்குமான அனைத்து உணவுப் பொருட்களையும் உற்பத்தி செய்வதில் தன் வல்லமையை வளர்த்துக் கொண்டு வந்துள்ளது. ஆனால் இப்போதும் கூட வறுமையினாலும், தவறான விநியோகக் கொள்கைகளாலும் பட்டினிச் சாவுகள் இன்னமும் தொடருகிறது.

இத்தகைய உணவுப்பற்றாக்குறைப் பெண்களை அதிகம் பாதிக்கிறது. குடும்பத்திற்குள் உணவைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் எப்போதெல்லாம் உணவு கிடைப்பதில் தட்டுப்பாடு நிலவுகிறதோ அப்போதெல்லாம் குறிப்பாகப் பெண் குழந்தைகளின் உணவில் - பெரிய அளவு குறைக்கப்படுகிறது. 35 சதவீதம் பெண்கள் தலைமைப் பொறுப்பேற்கும் கிராமப்புற குடும்பங்களில் இத்தகைய தாக்கம் இன்னும் அதிகமாக இருக்கிறது. உணவுப் பாதுகாப்பில் மோசமான விளைவுகள், பெண்களின் ஆரோக்கியத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் உடனடியாகவும் அச்சந்தரத்தக்கதாகவு மிருக்கும்.

உலக வர்த்தக அமைப்பு, உணவுப் பாதுகாப்பை எப்படி அடியறுத்தழிக்கிறது?

உலக வர்த்தக அமைப்புடன் இந்தியாவின் இணக்கமான போக்கும் பொருளாதார சீரமைப்புக் கொள்கைகளின் விளைவாக உருவாகிய மாற்றங்களும் நமது உணவுப் பாதுகாப்பின் மீது பெரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. உலக வேளாண்மை மற்றும் உணவுப் பொருட்கள் தொழில் இப்போது உருகுவே சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தையின்போது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட 'வேளாண்மை சார்ந்த ஒப்பந்த அடிப்படையில் வரம்புக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அமெரிக்காவுக்கும் - ஐரோப்பி யூனியனுக்குமிடையே நடைபெற்ற இரு தரப்புப் பேச்சுவார்த்தைகளில் இந்த ஒப்பந்தம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பெரும்பாலான வளரும் நாடுகள் இந்த வேளாண் ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்த போதிலும், இதனுடைய முன்மொழிதல் வேறுபலவற்றோடு தொகுதியாகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. 'எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொள். இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமில்லை' என்ற ரீதியில் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்பட்டதால் இந்த ஒப்பந்தத்தை வளரும் நாடுகள் ஏற்றுத் தீர வேண்டியிருந்தது.

இந்த வேளாண் ஒப்பந்தம் சந்தைக்கான வழிமுறைகளைப் பரிந்து ஆராய்கிறது. கட்டண வரம்புகள், இறக்குமதி அனுமதிகள், உழவர்களுக்கான விலை உதவி போன்ற

உள்நாட்டு சலுகைத் திட்டங்கள் குறித்தெல்லாம் ஒப்பந்தம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வகை செய்கிறது.

ஒவ்வோர் அம்சம் பற்றியும் நாம் இப்போது பார்க்கலாம்:

1. சந்தைக்கான நுகழ்வாயில்: உலக வர்த்தக ஒப்பந்தத்தின்படி இந்தியா 2700க்கும் மேற்பட்ட பொருட்களுக்கான எல்லா இறக்குமதித் தடைகளையும் குறைத்தாக வேண்டும். இந்த 2700-ல் 800 வேளாண் பொருட்கள், இவற்றில் பால், பால் பொருட்கள், கோதுமை, அரிசி, பயறு வகைகள், வீட்டு விலங்குகள், வேளாண் இரசாயனங்கள், தேயிலை, ரப்பர் மற்றும் ஏராளமான இதர பொருட்களும் அடங்குவன. இந்த நிர்ப்பந்தத்திற்குப் பணிந்து 700 பொருட்களுக்கு அளவு சார்ந்த எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளும் இந்த ஆண்டு நீக்கப்பட்டு விட்டன. இது, ஏற்கெனவே தேயிலை மற்றும் ரப்பர் தொழிலில் பெரும் நெருக்கடியை உருவாக்கி விட்டது. விளைவுகுறைவான இறக்குமதிப் பொருட்களுடன் இவர்களது பண்ணைகள் போட்டியிட முடியாமல், இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையற்றவர்களாகி விட்டனர்.

2. ஏற்றுமதி மானியங்களும், விவசாயிகளுக்கு உதவியும்: வேளாண் சார்ந்த ஒப்பந்தப் படி இந்திய அரசாங்கம், ஏற்றுமதி மானியங்களைக் குறைத்தாக வேண்டும். இதில் அரசாங்கம் கொள்முதல் விலை நிர்ணயிக்கிறது. அரசாங்கம் கொள்முதல் செய்வதையும், மான்ய விலை நிர்ணயிப்பதையும் குறிப்பிடுகிறது. உரம், பூச்சி மருந்துகளுக்கும் மான்யம் கூடாதாம். ஆனால், மேற்கத்திய நாடுகள் தங்களுடைய ஏற்றுமதிக்கு மானியங்கள் கொடுக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு, அமெரிக்காவிலேயே ஒரு டன் கோதுமை ஏற்றுமதிக்கு 30 டாலர் தருகிறார்கள். சீனாவில் 60 டாலர் தரப்படுகிறது. மேகத்திய நாடுகளின் ஏற்றுமதி மானியத்தின் மொத்த அளவு 182 பில்லியன் டாலர். இதை அவர்கள் வைத்திருக்கலாம்: ஆனால் நாம் நமது மானியத்தை வெட்ட வேண்டுமாம்! உங்களுக்குத் தெரியுமா? இங்கிலாந்தில் சில விவசாயிகளுக்கு ஒரு வருடத்திற்கு 70 இலட்ச ரூபாய் அரசாங்கம் தருகிறது. நிலத்தைத் தரிசாக வைத்திருப்ப நற்காக இந்த மானியம்! இவர்களிடம் நம் விவசாயி எப்படிப் போட்டியிடுவது?

உலக வர்த்தக ஒப்பந்தத்தால் நம் நாட்டு விவசாயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்கள்.

உணவு ஏற்றுமதியே பிரதான கொள்கையாக இருப்பதால் உணவுப் பயிர்கள் விளைவிப்பதற்குப் பதில் பணப்பயிர்களே விளைவிக்கப்படுகின்றன. பணப்பயிர்களும் ஏற்றுமதிக்கான பயிர்களுமே முன்னுரிமை பெறுகின்றன. இவ்வாறு இறால் அரிசிப் பண்ணைகளுக்கு மாற்றாகி வருகின்றன. தக்காளிப்பழங்கள் கோதுமைக்கு மாற்றாகின்றன. நெல் வயல்கள் தென்ன தேப்புகளாகின்றன. கேழ்வரகும், கம்பும் பயிரான நிலங்களில் நெல் பயிராகிறது. இவையனைத்தும் வளமான நிலங்களிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

மேலும் பயிர் செய்ய வேண்டிய நிலங்களை வேளாண்மைக்குப் பதில் வேறு உபயோகங்களுக்காகப் பயன்படுத்துவதால் வளமான நிலங்கள் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றன. இதனுடைய பிரதான விளைவு - உணவு உற்பத்தியில் சரிவு. அதுவும்

உணவுத்தானியங்களும் பயறு வகைகளும் போன்ற தேவைகளில் சரிவு ஏற்படுகிறது.

இரண்டாவது பிரதான விளைவினால் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இன்னும் மோசமாகின்றன. வணிக வேளாண்மையை ஊக்குவிப்பதற்காக நில உச்சவரம்புச் சட்டங்கள் தளர்த்தப்பட்டு வருகின்றன. வணிகப் பயிர் வளர்த்தல் பெரும் மூலதனத் தேவையுடையது. அதிக ஆபத்தானதும் கூட. இதனால் சிறு விவசாயிகள் இதில் பலவீனமாகவே செயல்பட முடியும். ஆனால் பெரும் விவசாயிகள், பெரும் நில உடைமையாளர்கள் பணப்பயிர்கள் வளர்ப்பதில் திறமையாகச் செயல்பட முடியும். பெரிய விவசாயிகள் அந்நிபுச் சந்தைகளோடு தொடர்புடையவர்களாக இருப்பார்கள். விரைவாக இலாபம் ஈட்டக்கூடிய இவர்களுக்கு அந்த இலாபத்திற்கு வரியும் கிடையாது. சிறிய விவசாயிகள் மென்மேலும் வறிய நிலைக்குப் போவார்கள். அவர்களது சிறிய நில உடைமையும் மென்மேலும் துண்டுகளாகச் சிதறும். பணப்பயிர்களை வளர்க்க இவர்களால் முடியாமல் போகிற நிலை இன்னும் அதிகமாகும்.

மூன்றாவது பிரதான விளைவு கிராமப்புற சமூகங்களில், விவசாயக் குடும்பங்களில் உணவுப் பாதுகாப்பில் பாதிப்பு.

ஒரு விவசாய நாட்டிற்கு, குடும்பத்தேவைக்கு உற்பத்தி என்பது உணவுப் பாதுகாப்பிற்கான முக்கிய வடிவங்களில் ஒன்று.

முன்பெல்லாம் விவசாயிகள் உள்ளூர் சீதோஷண நிலைக்கு ஏற்ற பயிர்களையே வளர்த்து வந்தார்கள். இதற்கான வெளிமுதலீடு உதவி-என்பது மிகக் குறைவே. இப்பயிர்களில் பெரும்பாலும் அவர்களது சொந்த உபயோகத்திற்கே பயன்படும். பணப்பயிர்களாக இவை மாற்றப்படும் போது சமூகத்தின் குடும்பத்தின் உணவுப் பாதுகாப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. சந்தையில் அவர்கள் தங்களது உணவுத் தேவைகளுக்காக விலையும் கூடுதலாகக் கொடுத்து வாங்கவேண்டும். பொருள்களை அவர்கள் உற்பத்தி செய்ததை விற்பனை செய்கையில் விலை குறைவாகத்தான் கிடைக்கும். இதோடுகூட, பொது விநியோகத்திட்டம் படிப்படியாக இல்லாமற் போகும்போது - ஏழை மக்கள் உணவுப் பாதுகாப்பை முற்றாக இழந்துவிடுகின்றனர்.

பல்லுயிர்ப்பெருக்கம், உயிர்த்தொழில்நுட்பம், காப்புரிமைகள்.

இதையெல்லாம் விட அதிகம் கவலை தரக்கூடிய ஒரு மாற்றம் இருக்கிறது. காப்புரிமைச் சட்டத்தில் இருக்கும் மாற்றம் அது. இந்த மாற்றம், வளர்ந்த நாடுகளுக்கு நம் நாட்டு விவசாயத்தின் மீது ஒரு மேலாதிக்கத்தைத் தரும்.

இன்றைக்கு நாம் உணவுக்குப் பயன்படுத்தக்கூடிய பயிர்கள் எல்லாம் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இயற்கையான மண் சார்ந்த தாவரங்களிலிருந்து உருவானது. இந்தப் பயிர் விதைகளைப் பயன்படுத்தப் பயன்படுத்த வலிமையும், நோய் எதிர்ப்புச்சக்தியும் குறைகின்றன. இந்த விதைகளுக்கு மறுபடி வலிமையூட்டுவதற்கு இயற்கை சார்ந்த தாவரங்களின் தேவை அதிகமாக இருக்கும். இந்த இயற்கை சார்ந்த தாவரங்களிலிருந்து பலபுதிய பயிர் ரகங்கள், பல புதிய மருந்துகள் இவை போன்ற பல பயிர்களை உருவாக்கக் கூடிய தேவையும் இருக்கிறது. இயற்கையில் இந்த ரகங்கள் அழிந்து

வருகின்றன. மேற்கத்திய நாடுகள் இத்தகைய பல்லுயிர்ப்பெருக்கத்திற்கான விதைகளை மரபணு வங்கிகளில் வைத்துப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள்.

பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், பல புதிய விதை ரகங்களை அறிமுகம் செய்து வருகின்றன. இவற்றின் உற்பத்தித் திறன் அதிகம். ஆனால் விவசாயி அதைச் சேகரித்து மீண்டும் பயிர் செய்யப் பயன்படுத்த முடியாது. மீண்டும் அந்த நிறுவனங்களிடம் இருந்துதான் அவற்றைப் பெற முடியும். மரபணு வங்கிகள் அவர்களின் கைகளில் இருப்பதனால் பல புதிய ரகங்கள் அவர்கள் கொண்டு வர முடியும். ஆனால் இப்போதிருக்கிற காப்புரிமைச் சட்டத் திருத்தத்தினால், புதிய ரகங்களை அவர்கள் அறிமுகம் செய்கிற போது, நாம் அத்தகைய முயற்சியில் இறங்க முடியாது. அவர்கள்தான் அதற்குச் சொந்தக்காரர்கள். கடந்த சில வருடங்களில் மேற்கத்திய நாடுகள், மஞ்சள், பாஸ்மதி, வேம்பு போன்ற ரகங்களுக்கு இத்தகைய நோக்கத்துடன் காப்புரிமை பெற்று விட்டன. இந்த ரகங்களைப் பொறுத்தவரை, இது மிக அநியாயமாக இருந்ததால் நாம் அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கத்திய நாட்டு நீதிமன்றங்களை அணுகி மேற்கண்ட காப்புரிமைகளை ரத்து செய்ய முடிந்தது. ஆனால் மரபணுக்களை இங்குள்ள இயற்கைத் தாவரங்களிலிருந்து எடுத்துச்சென்று புதிய ரகங்களை அல்லது அவற்றை மறு வடிவில் நமக்கே விற்கையில், அவற்றின் மூல வித்துக்கள் இங்கிருந்தே சென்றன என்பதை நம்மால் கண்டறியவோ, நிரூபிக்கவோ கூட முடியாமற் போகக் கூடும்.

இந்தக் காப்புரிமைச் சட்டத்தின் மற்றொரு அபாயம் இது: சில நிறுவனங்கள் அறிவுத்துறையில் ஏகபோகமாக விளங்க முடியும். அறிவுத்துறையில் தலைமுறை தலைமுறையாக ஏகபோக ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும். விவசாய ஆராய்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சி பெரிய தனியார் கம்பெனிகளின் பிடிக்குட்பட்டு விடும். விவசாயிகளின் தேவையைப் பொறுத்துத்தான் ஆராய்ச்சி என்பது இனி அதிக நாட்களுக்கு நீடிக்காது. மாறாக வேளாண் வணிகத்தில் மிக அதிகபட்ச இலாபம் தருவது எதுவோ அதை தொடர்பானதாகவே இருக்கும். இதனுடைய அர்த்தம் அதிக மதிப்புடைய வணிகப் பயிர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் பயிர் வகைகள் குறித்த ஆராய்ச்சிக்கு முன்னுரிமை இருக்காது!

இரண்டாவது, தொழில்நுட்பத் தேர்விலும் பாதிப்பு ஏற்படும். விவசாயிகள் சுலபமாக மறுஉற்பத்தி செய்யக்கூடிய விதை ரகங்கள், பற்றிய ஆராய்ச்சி இருக்காது. அதிக இராசயணப் பொருள் இல்லாத வளரும் வகைகளில் ஆராய்ச்சி குறையும். ஏனென்றால், இராசயணப் பொருள்கள் உற்பத்தியாளர்களும், புதியவிதை ரகங்கள் உற்பத்தி செய்பவர்களும் ஒருவரே! இப்பொழுது ஒரு புதிய அபாயம் - மரபணு மாற்றியமைக்கப்பட்ட உற்பத்திப் பொருட்கள் போதுமான பாதுகாப்பில்லாமல் இவை பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டு வரப்படுகின்றன. வருங்காலத்தில் விவசாய ஆராய்ச்சி, உலக தனியார் கம்பெனிகளின் ஆதிக்கத்தில் செல்லுவது நமது உணவுப் பாதுகாப்புக்கு இருப்பவற்றில் பெரிய அபாயமாக விளங்கும்.

கூழ்நிலையில் தான் ஏழைக்குக் கிடைப்பதையும் உறுதி செய்ய முடியும். ஏழைகளுக்குக் கிடைப்பதை உறுதி செய்ய நிர்வாகப் பொறுப்பைப் பரவலாக்குவதும், நிர்வாகத்தில் மக்கள் பங்கேற்பும் அவசியம். ஊட்டச்சத்து திட்டத்தையும் பலப்படுத்த வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தில் எல்லாம் நமது நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தானியத்தையே தர வேண்டும். (இன்றைக்கு ஊட்டச் சத்துப் பேர்வழி, மரபணு மாற்றியமைக்கப்பட்ட சோளம்-சோயா கலவையை விநியோகம் செய்வதை முறியடிக்க வேண்டும்.)

3. மக்கள் முயற்சியுடன் கிராம அளிவலிருந்து நாடு அளவு வரை, தானிய வங்கிகள் உருவாக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். இது கிராம அளவில் உணவுப் பாதுகாப்புக்கு ஒரு சிறந்த வழியாகும்.

4. விவசாயிகள் கூட்டுறவு, கூட்டு விவசாயம், கூட்டாக தரிசு நில மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் மூலமாக ஏழை, நடுத்தர விவசாயிகளை ஸ்தாபனப்படுத்தி பலப்படுத்த வேண்டும். இப்படி ஸ்தாபனமானால் தான் இன்றைய விவசாய நெருக்கடியிலிருந்து வெளியே வர முடியும். அவர்களுக்கு உணவுப் பாதுகாப்பும் கிடைக்கும்.

5. கொள்கை மாற்றத்துக்காக மக்கள் அபிப்ராயத்தைக் கட்டியமைக்க வேண்டும். தேவையான கொள்கை மாற்றத்தில் கீழ்க்கண்ட மூன்று அம்சங்கள் அத்தியாவசியமானவை:

அ. அவசிய உணவுப் பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்வதில் தடை, உணவுப் பொருள் இருப்பு அதிகமாகச் சேர்ந்து விட்டால் வேலைக்கு உணவுத் திட்டங்களுக்குப் பயன்படுத்தி கிராமத்துக் கட்டமைப்பு வசதிகளை வளர்க்க வேண்டும்.

ஆ. வேலைவாய்ப்பைப் பாதிக்கக்கூடிய எல்வாப்பொருட்களிலும் இறக்குமதிக்கும் கட்டுப்பாடு தேவை.

இ. நியாயமற்ற காப்புரிமைச் சட்டங்களையும், சர்வதேச ஆராய்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியில் ஆதிக்கம் செலுத்த உதவக்கூடிய பல்லுயிர்ப் பெருக்க - உயிர்த்தொழில் நுட்பக் கொள்கைகளையும் எதிர்த்துக் கொள்கைகள் தேவை.

மிக முக்கியமானது என்னவெனில், உணவுப்பாதுகாப்பு என்பதை திட்டமிடல் முறையின் மையப்புள்ளியாக மீண்டும் கொண்டுவர வேண்டும்.

இந்த வரிசை நூல்கள்

1. உலகமயமாக்கல் சூழலில் நல்வாழ்வு
2. கி.பி. 2000 தில்
அனைவருக்கும் நல்வாழ்வு
என்னவாயிற்று?
3. ஒரு தரமான வாழ்க்கை
4. நம்மீது அக்கறையுள்ள ஓர் உலகம் ...
5. சந்தை பொருளாகும் நல்வாழ்வு
- சில கேள்விகள்

மேற்குறிப்பிட்ட நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் ரூ. 20/-

ரூ. 20.00